

Pretenen silenciar el debat en la campanya electoral

L'Estatut del Professorat, clau de la regulació laboral

Cada volta és més patent la voluntat del Ministeri d'Educació d'estendre a la negociació sobre l'Estatut Docent el pacte amb què alguns el van obsequiar durant la tramitació de la LOE. Eixes mateixes organitzacions, signants de l'acord del 20 d'octubre de 2005, pretenen ajornar el debat sobre l'Estatut fins després les eleccions sindicals. El seu interès és que l'Administració regule l'abonament dels 60 euros, la "gran contrapartida" amb què algunes organitzacions pretenen presentar-se davant del professorat.

Però ara el Ministeri només sembla interessat en tancar la negociació sobre l'Estatut. Ni l'administració ni aquests sindicats tenen presses per a entrar en el joc de l'altre, una

coincidència que facilita la complicitat tàcita entre ambdues parts. L'objectiu no és un altre que arraconar el delicat assumpte de l'Estatut Docent durant la campanya electoral prèvia al 30 de novembre, una decisió incomprensible perquè l'Estatut pot tindre una enorme transcendència ja que, tant pels seus objectius com per la regulació laboral que configura, s'assembla molt al que representa un conveni col·lectiu en l'empresa privada.

Amb tots els antecedents, no és descartable que aquests sindicats intenten tancar un acord amb el MEC després de les eleccions, quan l'import de la factura a pagar per les seues renúncies siga menor.

> 5

TANIA CASTRO

Delegats sindicals es tanquen en Conselleria i aconsegueixen desbloquejar la negociació sobre les retribucions del professorat

Durant tres hores, sindicalistes d'STEPV-IV, AFID i CGT-Àrea Pública, es van tancar el 24 d'octubre en la Conselleria d'Educació per a exigir l'obertura de les negociacions i la millora de les retribucions del professorat valencià. La mesura de pressió obeïa als "incompliments continus dels acords signats i dels calendaris de negociació de les retribucions i les condicions laborals del professorat". Durant el tancament, una delegació es va entrevistar amb el secretari autonòmic, Mximo Caturla, i el director general de personal, José Antonio Rovira, que es van comprometre a desbloquejar les negociacions, una promesa que ha perms fixar un calendari de treball per abordar totes les reivindicacions pendents. El Sindicat espera que en les reunions acordades s'avance en la línia d'acceptar les reivindicacions sindicals. El Sindicat no descarta la convocatòria de mobilitzacions si no hi ha avanços constatables a primers de 2007.

> 6

Les proves d'avaluació imposades per Conselleria provoquen la indignació en els claustres

> 7

Professorat interí.
El Ministeri d'Educació estudia una nova regulació per a l'accés a la funció pública docent.

> 8

Les convocatòries dels concursos de trasllats presenten novetats importants.

> pàgines centrals

2002-2006. Quatre anys de sindicalisme democràtic i participatiu a l'ensenyament

> 17

Els nòduls de les cordes vocals, en el nou quadre de malalties dels ensenyants

EL MORTER

A seixanta euros el plat de lletilles

Joan Blanco

Ara fa un any, parlàvem del silenci sospitós d'algunes organitzacions sindicals —també de la comunitat educativa— envers la negociació de la LOE. Quina diferència amb Portugal! Allí tots els sindicats s'han rebel·lat contra una llei semblant a l'Estatut Docent, amb intents de jerarquització i de diferències salarials entre el col·lectiu docent. Vagues i manifestacions majoritàries han tingut lloc aquest més d'octubre.

La LOE va obrir la porta a noves formes de subvencionar l'ensenyament privat, sota l'excusa d'un gran pacte per l'educació. En canvi, brillaren per la seua absència les mesures efectives per a enfortir l'escola pública i millorar les condicions laborals del professorat.

Una llei pot servir per a emmarcar la regulació de alguns aspectes, com ara pretén fer l'Estatut Docent. Però ha passat un any des de la signatura de l'acord —20 d'octubre de 2005— i les millores anunciades pels seus defensors —alguns sindicats i el Ministeri—encara no s'han vist enlloc. De tots els punts prevists, vam denunciar en el seu moment que la major part del que es va acordar era competència de les comunitats autònomes i que, per tant, estaven venent-nos la pell de l'ós abans de caçar-lo. D'altres, com l'accés del professorat a la docència universitària, només recomanacions.

A la fi, el punt que més cridava l'atenció era l'anunciat complement d'especial dedicació per valor de 60 euros. Ara ja sabem en quants diners s'ha traduït la negativa a reclamar en la LOE més i millors demandes per a enfortir l'escola pública. El suposat "pacte per l'educació", que havia de "donar estabilitat al sistema" i que va aconseguir que la majoria d'organitzacions progressistes el valoraren com a "raonablement positiu" estava valorat en 60 euros.

Quan en 1988 alguns cobràvem 82.000 pessetes mensuals, l'augment lineal de 20.000 pessetes era qualificat per alguns dels actuals defensors de l'acord amb l'elegant argumenta-

ció que, "per a vint mil pessetes, que se les claven pel cul". Ara en canvi, quan hem multiplicat per tres aquella quantitat, els mateixos interlocutors asseguren que els 60 euros —10.000 pessetes d'abans— són la garantia de la meua dignificació professional. No ho entenc.

O millor, sí que ho entenc. Ho diguérem ara fa vora un any: "L'ensenyament pagarà els suposats vidres trencats per la crispació política derivada de la reforma constitucional, els estatuts, la situació d'Euskadi. Pensen que cal reduir l'enfrontament. La crispació passarà, però els seus efectes en l'escola pública romandran" (ALLIOLI núm 190, desembre 2005).

No ens vam equivocar. El professorat ha sigut el gran absent en el debat de la LOE. I l'Estatut Docent que ha vingut després encara pot empitjorar-ho. El 20 d'octubre de 2005 altres van signar un acord amb molt de fum i pocs compromisos. En aquell moment, nosaltres també vam dir: "En aquestes condicions els 60 euros compromesos, que sempre seran benvinguts, no deixen de ser un plat de lletilles. El mateix plat de lletilles que l'escola pública haurà de pagar".

L'escola pública ja està pagant tanta renúncia però, a més, ningú no ha cobrat encara aquells 60 euros.

I ara tots els sindicats firmants no saben què fer per presentar-se en les pròximes eleccions amb alguna cosa palpable per a oferir-la al professorat. D'ací al 30 de novembre és segur que alguns ens tornaran a anunciar la imminent percepció d'aquell complement. Com a novetat, els mateixos portaveus reclamen que la percepció s'ha d'estendre a tot el professorat quan en el seu moment només van signar que "s'oferiria". Tots sabem distingir la diferència entre oferir i cobrar.

¿Pagava la pena fer tantes renúncies barata 60 euros, només per a una part del professorat? En tot cas, ara ja sabem quant ens costa un plat de lletilles.

TEATRES DE L'ESCOLA

Utopia

Jaume Martínez Bonafé

Vostés, que són persones de treball, em diran que sóc antiquat, però els contaré que tinc la intenció de començar el curs entrant a l'aula agafadet de la mà del vocable *utopia*. Escriuré una U ben gran a la pissarra i cridaré ben fort: aquesta és la primera lletra d'una paraula que m'empenya a mirar-vos als ulls, a estimar-vos, a buscar-vos nòmades en els camins de la trans-humància (*sic*), a la recerca de noves substàncies nutritives, nous paisatges, nous horitzonts.

Ja sé que hem de ser conservadors, ¡caram! Tenim el nostre sou, el nostre lloc de treball, el nostre horari, i tenim temps per fer una escapadeta al gimnàs, o al centre comercial, i a fer algun viatge organitzat. Els somnis són cosa del passat, assumptes d'un temps i d'un país que anàvem fent. Ara ja no, ara cadascú té el que té i amb "*lo que tengo me entretengo*", com diu una bona amiga.

Però jo preferisc —insisteix, ja sé que sóc un antiquat— sentir-me acompanyat de la paraula *utopia*. Escriuré una U ben gran en un paper continu i el penjaré enmig de l'aula. Després cridaré ben fort: aquesta és la primera lletra d'una paraula que ens invita a mirar la vida i a mirar-nos en la vida amb els ulls de la crítica, però també és la primera lletra d'un vocable que ens invita, des de la crítica del present, a pujar al tren de la transformació social. Aquesta paraula ens dóna pas per a caminar per les geografies de l'esperança. Ara em direu si porteu les ulleres per a començar a identificar els signes que expresen el desig de la vida lliure.

Algú ha de traure a passejar la utopia, una paraula que està més que avorrida

És possible que el tema no estiga en el programa de la meua assignatura, però els programes són com els bodegons, eixa forma de pintura que representa una fruita plena d'albergines, carxofes i tomaques, o de peres i pomes, melons i raïm, jo què sé! Però a mi m'agrada l'horta, xafar la terra i olorar i estimar les tomaques conreades amb les mans del llaurador, així que dibuxaré una U en la portadeta del meu programa de l'assignatura i faré un foradet i avisaré els alumnes i les alumnes, ben baixet, que per ací ens escaparem cada dia a buscar la paraula *utopia* i per ací tornarem a entrar per donar vida a aquesta natura morta.

Ja sé que sóc un antiquat, però algú ha de traure a passejar la *utopia*, una paraula que està la pobra més que avorrida. I com que he d'anar a la classe, la portaré amb mi. De vegades, ens hi trobarem també amb la paraula desig i aleshores la festa serà total perquè he vist que dels ulls brollen estels quan s'ajunten pel camins de la vida ambdues paraules. Al cap i a la fi, el que compta no és tant l'objecte de desig sinó l'estat de *desig* permanent —recorde això de "demander l'impossible" a les parets del 68—. Vostés, que són uns bons filòsofs, em diran: ¡Pobre home! Encara somnia rotllos. Però em fa molta por entrar per la porta de l'aula i adonar-me que ja hi vaig estat ahir i l'any passat i el segle passat. Que tot era igual, que tot és igual, que tot serà igual.

PA I ROSES

Paraula de dona

Maria Lozano Estivalis

En el seu primer discurs després de guanyar les eleccions xilenes, Michelle Bachelet prometia un nou estil en la política, més dialogant i participatiu, i conclouia: "Diré el que pense i faré el que dic. Paraula de dona!". La promesa va ser saludada amb esperança, tant en sectors que treballen per la igualtat de gènere com en aquells que aposten per la consecució de sistemes democràtics basats en la participació. Just ara, quan urgeix replantejar els sistemes d'actuació ciutadana en l'àmbit polític per a avançar cap a una veritable transformació social, la

En la commemoració del 75è aniversari del vot de les dones, caldria recuperar aquest discurs en les aules

força d'aquestes paraules radica en la seua potent càrrega simbòlica. Cal reconèixer que encara és excepcional l'accés de les dones als més alts càrrecs de responsabilitat política i el cas xilè —no el de Bachelet, sinó també el de les dones que la van protegir amb les seues accions i amb els seus vots— pot ser molt revelador.

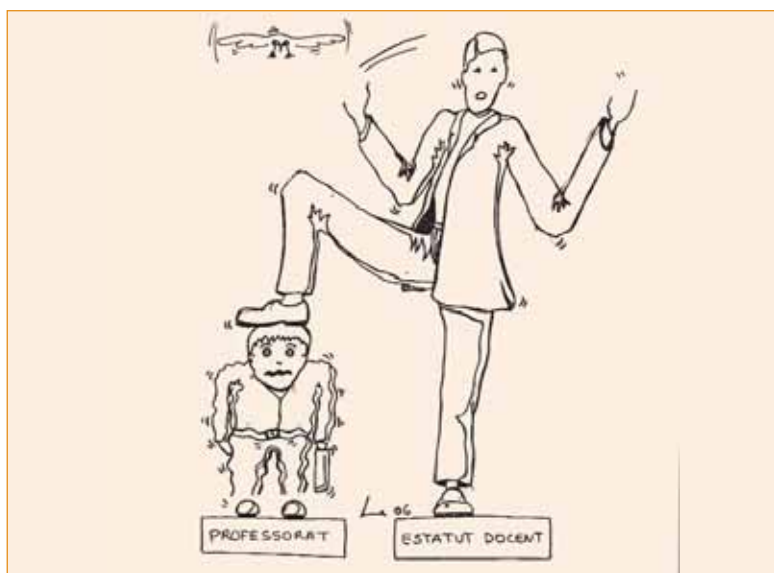
En la commemoració del 75è aniversari de l'accés al vot de les dones a l'Estat espanyol seria un bon exercici recuperar aquest discurs en les aules. De primer, perquè conèixer els orígens d'aquell procés servirà per a contextualitzar els més joves en el mateix sistema democràtic. Quin tipus de societat tenim? Com es tradueixen ací els desitjos de participació i pluralitat? En què som diferents dels homes i les dones de Xile? Aquesta comparança permetrà obrir discussions sobre el que de comú hi ha o hi hauria d'haver en els mecanismes correctors per a tot tipus d'exclusió o abús polític.

En segon lloc, la revisió dels arguments que es van utilitzar per a negar o devaluar el vot de les dones en el nostre país pot posar-se en relació amb el que diuen els detractors de Bachelet. Des de diverses instàncies s'ha minimitzat o desqualificat les seues propostes barrejant tots els prejudicis ideològics propis de qualsevol alternativa al pensament neoliberal. Principiant política, ingènua, ignorant o insensata són qualificatius que ha rebut la presidenta i el moviment que ha fet possible el canvi a Xile. Exactament els mateixos que bona part de l'elit sociopolítica espanyola de principis de segle passat dedicava als qui exigien el sufragi universal.

La discussió sobre la diferència en la gestió pública de dones i homes és un bon pretext per a reconèixer els ressorts pels quals es construeixen socialment les diferències de gènere, per a donar veu a les pràctiques i idees silenciades per un sistema androcèntric i per a reinventar, en espais menuts, vies de renovació en les relacions entre els éssers humans. La tasca de les persones que van apostar per la generalització dels drets requereix ser continuada i la lluita per a fer possible una altra política mereix més suport. Només fent-la de tots i de totes, aquesta paraula de dona serà possible.

EL PARDAL

Josep Herrero

A LA PORTA DE L'AULA

Escola valenciana i societat sostenible

Carme Miquel

Què veiem des de les finestres de les nostres aules? Tal vegada una ampla extensió d'horta ben conreada? O un horitzó emmarcat per una zona boscosa sense edificacions? Veiem un espai de ciutat neta, amb carrers per als vianants, sense molts vehicles de motor i amb zones verdes? O tal vegada tenim la possibilitat d'ataüllar allà lluny, una franja costanera amb dunes acaronades per la mar?

Com és l'edificació de la nostra escola? Tal vegada manté una orientació que ens permet que entre el sol dins les aules a l'hivern i que hi haja correnteta d'aire durant els mesos de calor? Gaudeix de bastant il·luminació natural i té instal·lades plaques per a l'energia solar tèrmica? Usa bombetes i aparells elèctrics de baix consum? Manté unes aixetes i canonades en condicions i aptes per a no malbaratar l'aigua? Gaudeix d'un jardí de tipus mediterrani? O té un hortet ecològic? I com són els accessos a l'escola? Tal vegada s'hi pot arribar amb bicicleta? O hi ha bones combinacions de transport públic?

Si responem afirmativament a les qüestions precedents podem estar ben contents. Vivim en una societat amb un nivell acceptable de sostenibilitat. Pel que fa a la nostra tasca diària a l'escola: hem reduït l'ús de paper? El reutilitzem? Usem en les nostres activitats, sobretot, envasos reutilitzables i donem ús a aquells que, en principi, s'haurien de llançar? Evitem materials contaminants en els diferents treballs que fem? Apliquem programes d'educació ambiental...?

Si responem afirmativament, estem promovent una educació per a la sostenibilitat.

El cas és que, probablement, pels voltants de les nostres escoles, dominen espais que són solar, fruit de l'abandó d'antics camps on el que està plantat i creix són les grues i les excavadores. Segurament en la llunyania veurem urbanitzacions absurdes arrapant les muntanyes i la ratlla de la mar estarà acompanyada d'una filera d'edificacions. També pot ser que allò que veiem des de les finestres de les nostres aules siga un immens polígon industrial o un complex de centres comercials. És molt probable que la ciutat on ens trobem tinga pocs carrers per als vianants i que els espais verds siguen esquitats mentre que per zones properes segurament passaran una munió de vehicles de motor sorollosos i pudents. Sí, potser és aquest el panorama més estès. Perquè, dissortadament,

Hem reduït l'ús de paper? El reutilitzem? Evitem materials contaminants? Apliquem programes d'educació mediambiental?

estem vivint un desenvolupament econòmic i humà absolutament insostenible.

Per reflexionar sobre totes aquestes qüestions, la Federació Escola Valenciana ha organitzat un Congrés, *Escola valenciana i societat sostenible*, i un ventall d'activitats al seu voltant. Ens trobem en la Dècada de l'educació per un desenvolupament sostenible, declarada per les Nacions Unides per als anys 2005-2014, però l'Administració educativa valenciana ho ignora. Ni afavoreix aquesta educació ni n'informa, segurament perquè les seues actuacions són del tot insostenibles. Però la situació mediambiental és greu i el tema és important. Haurem d'actuar nosaltres...

DES DEL SUD VALENCIÀ

Misteris d'inici de curs

Tudi Torró

Vull començar el curs escolar amb optimisme, esperança, bon humor i, per damunt de tot, amb una positiva i renovada mirada crítica, però no puc. Ho intente amb totes les meues forces, amb els millors desitjos, amb l'energia renovada després d'unes vacances amb paisatges plens de verd i blau... Però no puc, amb aquesta gent no hi ha manera.

Són els primers dies de setembre i un any més arriben interins i interines sense la capacitat lingüística... a un centre amb Programa d'Immersió Lingüística, PIL (!). La situació també es dona en centres amb Programa d'Incorporació Progressiva, PIP, on el Consell Escolar s'ha esforçat per disposar d'eines per a capacitar el seu alumnat en valencià: a més de l'àrea de Coneixement del medi, també s'hi impartiran en la llengua pròpia les Matemàtiques o qualsevol altra assignatura.

Amb tota la faena a punt, va i el professorat que esperen —primer misteri— els arriba sense disposar de la capacitat preceptiva. "I ara què? Tornarem a recular?". "Ho sentim molt, companys, però haurem de tornar a la Conselleria i demanar altres places perquè ací no us podeu quedar". —*Pero ¿qué culpa tengo yo? En la oferta no se exigía la habilitación y ahora no pienso dejar esta plaza a no ser que me den otra mejor.* Qui realment no en tenen cap culpa són els xiquets i les xiques

Arriben interins i interines sense la capacitat lingüística... a un centre amb Programa d'Immersió (!)

tes d'aquest país, els quals, en acabar la seua escolaritat obligatòria, segons diu la llei, hauran de ser bilingües. Si no fa un miracle la Mare de Déu d'Agres, ho veig molt difícil.

Aquest no és l'únic tema que ens preocupa. Hi ha a tort i a dret comissions de serveis sense l'exigència de la capacitat lingüística; unes s'aproven i unes altres es deneguen. Quins criteris s'apliquen? És un altre misteri. També hi ha professorat interí que, una vegada començat el curs, adjudicades les tutories i desenvolupat mitjanament l'organigrama del seu centre se'n va en comissió de serveis al seu poble. Com és possible això, si els interins no poden tenir comissions de serveis? Més misteris. El bo i cert és que —m'ho diuen desencorajats els directores i les directores dels centres, impotents davant de tanta arbitrariedad— ara no estan en el centre i les vacants que deixen s'han de cobrir de nou.

La relació de desgavells continua. A unes poques escoles del País Valencià els ha arribat un mestre de suport d'Infantil. Quins criteris ha emprat l'Administració per a determinar quins centres eren els beneficiats? Més misteris.

Si de mi depenguera, tinc clar que prioritzaria el criteri de comptar amb un PIL, com exigeix el Consell d'Europa. Tanmateix, els nostres responsables d'Educació segueixen mirant cap a un altre lloc i "obliden" dotar els programes bilingües amb el suport necessari. Són misteris d'aquest inici de curs que sembla que mai no s'acaben.

EDITORIAL

Compartim decisions

El 30 de novembre el professorat valencià està convocat a participar, per sisena vegada des de 1987, en les eleccions sindicals de l'ensenyament públic. En totes les convocatòries anteriors STEPV ha estat confirmat el sindicat majoritari del sector. Fer funcionar cada dia una majoria sindical no és una tasca fàcil. El sistema electoral vigent va ser dissenyat expressament per afavorir tres forces sindicals que, en els anys vuitanta, van acordar repartir-se l'espai electoral amb la benedició del govern espanyol. Amb el pas dels anys, aquest exclusivisme s'ha mostrat insuficient i, a pesar de les facilitats, aquestes organitzacions han perdut suport de manera constant. Fa uns pocs mesos, una nova reforma de la normativa electoral —una altra vegada, acordada amb el govern— ha tornat a reservar als mateixos sindicats unes parcel·les exclusives de representació, alhora que endureix les condicions per a la presència d'altres forces.

El nostre sindicat va nàixer, ara fa trenta anys, amb una forta vocació unitària, pluralista, participativa i democràtica. I així s'ha mantingut. No és gens estrany que, malgrat els entrebancs, les professores i els professors valencians reiteren, una vegada i una altra, el seu suport majoritari a un estil de sindicalisme i a unes propostes com les que continua defenent l'STEPV-IV.

El treball sindical desplegat dia a dia per oferir tota la informació disponible és la millor eina per a assegurar la capacitat de decidir. En el Sindicat aprofitem tots els canals perquè els treballadors i les treballadores coneixen, de primera mà, els temes laborals que els preocupen: entrevistes personals, revista ALLIOLI, publi-

cacions impreses —adjudicacions de places, murals informatius sobre concursos, quadres sobre retribucions i permisos...—, espai web, correu electrònic... Ens sentim satisfets i orgullosos d'atendre totes les persones que contacten amb nosaltres i ens demanen assessorament: afiliats i no afiliats, companyes i companys que ens telefonen, visiten les publicacions digitals i les seues. Amb tot i això, som conscients que hem de treballar més i millor.

Cada dia compaginem la gestió i l'oferta de serveis per a defensar els drets i cobrir les necessitats dels treballadors i les treballadores de l'ensenyament, amb la defensa d'uns principis emmarcats en la defensa de l'escola pública. Per això diem: "En la negociació i en la mobilització, compartim decisions."

Amb tu, millor

Després de les eleccions sindicals seguirem treballant com sempre. La nostra campanya electoral, el nostre compromís sindical, no s'acaba el 30 de novembre. Nosaltres només depenem del teu vot. Cap ajuda institucional, cap pròtesi artificial ens ajudarà a camimar sense el teu suport. Compartir informacions per a compartir decisions, el principi rector de la nostra política de comunicació, és la nostra manera d'apostar cada dia pel sindicalisme participatiu. Per això, quan en aquesta campanya et diem: "Amb tu, millor", no estem recitant un eslògan electoral. Nosaltres volem seguir sent el que les treballadores i els treballadors de l'ensenyament decidisquen cada dia. El 30 de novembre, decidim el model que regirà els propers quatre anys de tasca sindical i reivindicativa. Amb tu, de segur que serà molt millor.

Per a totes les persones organitzadores del IV Congrés d'Escola Valenciana. Vincular educació i societat sostenible és ara mateix un repte inajornable.

Per al president de la Generalitat, responsable de la creació de la *Valencian International University* (VIU), una universitat privada finançada amb recursos públics. Ni fa falta ni ningú l'ha demanada.

ÈPOCA IV - N.º 197 - Novembre 2006 - SINDICAT DE TREBALLADORS I TREBALLADORES DE L'ENSENYAMENT DEL PAÍS VALENCIÀ. INTERSINDICAL VALENCIANA (STEPV-IV) - DIRECTOR: Joan Blanco · **CAP DE REDACCIÓ:** Rafa Miralles · **REDACCIÓ:** Voro Benavent, Santiago Estañán, Xelo García, Vicent Mauri, Jaume Llopis, Toni Viñas · **PRODUCCIÓ:** Pep Ruiz · **MAQUETACIÓ:** Jordi Boluda · **CORRECCIÓ LINGÜÍSTICA:** Toni Soriano · **ADMINISTRACIÓ, REDACCIÓ I PUBLICITAT:** Juan de Mena, 18, baix. 46008 València. T. 963919147 · F. 963924334 · allioli.stepv@intersindical.org · www.intersindical.org/stepv · **IMPRIMEIX:** · Bronte Graf, S. L. · Cullerers, 18. Alaquàs. · T. 961515017 · **TIRATGE:** 15.000 exemplars · **ISSN:** 1576-0197 · **DIPOSI LEGAL:** V-1.454-1981 · **FRANQUEIG CONCERTAT:** 46/075 · **INTERINDICAL VALENCIANA - ALACANT:** Glorieta P. Vicente Mogica, 5-12. 03005 · T. 965985165 · **ALCOI:** Jordi de Sant Jordi, 16-B. 03804 · T. 965523151 · **ALZIRA:** Avgda. Luis Suñer, 28-4t, p. 16. 46600 · T. 962400221 · **BENICARLÓ:** Plaça de l'Ajuntament, 3. 12580 · T. 964465283 · **ELX:** Maximilià Thous, 121-b. 03201 · T. 966225616 · **CASTELLÓ:** Marqués de Valverde, 8. 12003 · T. 964269094 · **GANDIA:** Sant Pasqual, 13 - 1r dta. 46700 · T. F. 962950754 · **VALENCIA:** Juan de Mena, 18. 46008 · T. 963919147 · **XÀTIVA:** Portal del Lleó, 8, 2º. 46800 · T. 962283067 · **UNIVERSITAT D'ALACANT:** Edifici Germà Bernàcer, b. Tel. 965909512 · **UNIVERSITAT JAUME I CASTELLÓ:** Ed. Rectorat. Campus Riu Sec. Tel. 964728812 · **UNIVERSITAT DE VALÈNCIA:** Blasco Ibáñez, 21. Tel. 963983018 · **UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE VALÈNCIA:** Camí de Vera, s/n. Tel. 963877046 · **UNIVERSITAT MIGUEL HERNÁNDEZ (ELX):** Maximilià Thous, 121 b. Tel. 966225616 · **UNIVERSITAT CARDENAL HERRERA - CEU:** Alfara del Patriarca. Tel. 963877046 · **UNIVERSITAT CATÒLICA SANT VICENT FERRER:** Godella. Tel. 963877046

La pressió sindical aconsegueix desbloquejar les negociacions retributives amb la Conselleria

STEPV-Iv estudia convocar una vaga si Educació es nega a millorar els salaris

En una reunió amb representants sindicals, després de la tancada de 24 d'octubre, Educació es va comprometre a desbloquejar la negociació sobre aspectes retributius. En cas contrari, anuncien, "convocarem noves mobilitzacions, sense descartar una vaga, a la primavera d'any".

Augment de retribucions

A causa de les desviacions constants de l'IPC durant els darrers anys, els salaris del professorat han perdut poder adquisitiu. Els acords signats per CCOO, UGT, CSIF i les

Allioli

administracions públiques, valenciana i espanyola, no incorporen la clàusula de revisió salarial ni un increment que permetia compensar les retallades retributives. Tampoc no s'ha establert un procés de negociació sobre retribucions del professorat com preveia el protocol de negociació del 15 de febrer de 2005. Ara mateix, els salaris dels docents valencians se situen a la cua de les retribucions de tot l'estat.

L'acord d'equiparació de 1999, amb el pagament de més 18.000 de pessetes mensuals, situava el professorat valencià entre els millors pagats. La

mesura va ser complementada amb 25 euros mensuals. Les contínues negociacions en la majoria de les comunitats autònomes, però, ha relegat els docents valencians a un lloc molt més endarrerit del que es va aconseguir en 1999.

El Sindicat planteja la necessitat d'obrir negociacions per a normalitzar aquests desequilibris i compensar les pèrdues salarials. D'acord amb estudis propis que analitzen aquesta situació i ponderen les xifres de distints territoris, STEPV-Iv exigeix a la Generalitat un augment de 300 euros mensuals per a cada ensenyant. El sindicat planteja que "la pujada retributiva, així com altres mesures de caràcter social — reducció de la jornada, treball més saludable i més inversions en educació— són necessàries per a digni-

ficar i revalorar la tasca docent. Discrepem tant dels que es conformen amb un increment de 60 euros, només per a una minoria de la plantilla o amb aquells altres que accepten obrir una 'carrera docent' que fomentarà la competitivitat entre el professorat i els centres".

Un augment de 300 euros és, per a STEPV-Iv, "una demanda real i possible", com ho palesa la 'carrera' subscripta pel personal sanitari, que li ha reportat un increment retributiu substancial. Si Educació bloqueja unes millores salarials generalitzades per a tot el professorat, el Sindicat proposarà mobilitzacions de pressió, com ara una vaga general.

La nostra plataforma retributiva

- Augment retributiu de 300 euros mensuals, per a equiparar les retribucions del professorat valencià amb les d'altres comunitats autònomes. Un primer pagament de 60 euros, amb efectes econòmics des de l'1 de setembre de 2006.
- Creació de tots els llocs de tre-

ball d'Infantil pactats en l'acord de novembre de 2005, des de l'1 de gener de 2007.

- Dotació de fons econòmics per l'aplicació del Pla Concilia als 50.000 docents valencians.
- Revisió del Decret d'indemnitzacions per raons de serveis (dietes i

quilometratge) i del Decret retributiu.

- Millora de les condicions laborals del professorat interí i de la gestió de les borses de treball.
- Aplicació de mesures diverses: convocatòria de llicències per estudis, reducció de la jornada

laboral als majors de 55 anys.

- Negociació del desplegament de la LOE al País Valencià.
- Compliment de l'acord de privada concertada de 2004: recol·locació de 40 docents; paga de 25 anys; plantilles de Cicles Formatius i Batxillerats; pagament de sexennis.

Les retribucions per a 2007 només augmenten un 3% mentre creixen espectacularment les subvencions a algunes organitzacions sindicals

El Ministeri d'Administracions Públiques i els sindicats UGT, CSI-CSIF i CCOO van signar, el 25 de setembre, un acord d'àmbit estatal que augmenta les retribucions en un 2%, que s'aplicarà en tots els conceptes retributius. L'increment també afecta, en les pagues extraordinàries, la totalitat del complement específic durant el període de la seua aplicació. Aquesta mesura es concreta en la previsió d'un augment de l'1% de la massa salarial en cada

Allioli

exercici pressupostari. Per tant, l'a-

cord representa un augment d'un 3% en les retribucions de 2007. El Sindicat estima inacceptable aquest acord, ja que no recull cap mesura per a recuperar el poder adquisitiu perdut durant els darrers anys (un 11,10% entre 1996 i 2005), ni tampoc estableix la clàusula de revisió salarial. A hores d'ara, es desconeix l'evolució de la variació interanual de l'IPC de 2006, però és segur que superarà el 3%, una desviació que confirmarà novament la pèr-

dua de poder adquisitiu de les empleades i els empleats públics.

Uns càlculs reveladors

Malgrat les dificultats que el funcionari en general pateix cada any per a recuperar el poder adquisitiu perdut —més de 10 punts percentuals en els últims deu anys— hi ha partides pressupostàries que no solament no baixen, si no que creixen ostensiblement. Una d'elles és la dedicada a subvencionar alguns sindicats —la resta no poden beneficiar-se'n per llei— a compte dels diferents acords de formació contínua. Des dels 750 milions de pessetes de 1995, s'ha passat als 3.540 milions en pessetes de 2006; en total, 24.083 milions de pessetes des de

1995. Tot això sense comptar-hi les corresponents partides amb què alguns es beneficien de les subvencions del Ministeri de Treball, les comunitats autònomes o les administracions locals, entre altres entitats. Es pot fer un càlcul senzill: observar aquests increments (35,7% en 2005 o 15,3% en 2006) i comparar-los amb el creixement dels salaris del funcionari. Sorprenent. Amb els vora de 25.000 milions de pessetes que algunes organitzacions han rebut des de 1995, ¿quants cursos de formació contínua han comptat amb la participació de les treballadores i els treballadors de l'ensenyament

Subvencions per formació contínua de l'Institut Nacional d'Administració Pública

	1995	1996	1997	1998	1999	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006
<i>Publicació en BOE</i>	11/7/95	9/5/96	27/6/97	4/6/98	20/3/99	6/4/00	23/3/01	23/2/02	19/2/03	19/2/04	28/3/05	21/3/06
	En milions de pessetes						En milers d'euros					
CSI/CSIF	154	289	277	306	332	284	299	1.996.497	2.073.181	2.092.970	2.840.307	3.159.010
UGT - Serveis públics	211	445	445	474	514	583	613	4.095.996	4.301.649	4.342.709	5.893.360	7.120.596
UGT / Ensenyament	65	139	137	146	158	179	188	1.258.247	1.258.247	1.270.257	1.723.828	1.670.263
CCOO / Ad. Públiques	276	584	452	476	517	587	604	3.940.723	3.953.086	3.884.173	3.241.114	3.828.359
CCOO / Ensenyament	0	0	77	85	92	104	116	835.262	867.343	1.021.560	2.364.375	2.667.558
CCOO / Sanitat	0	0	54	59	64	72	81	578.258	739.466	707.233	1.783.184	1.952.836
CCOO / Comunicació	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	228.515	342.107
CIG	44	66	28	31	34	37	39	259.265	269.244	271.814	368.871	534.470
	750	1523	1470	1577	1711	1845	1940	12.964.271	13.462.219	13.590.720	18.443.557	21.275.200
Total per any en pessetes	750	1523	1470	1577	1711	1846	1940	2157	2240	2261	3069	3540
% de augment respecte de l'any anterior		+103	/3,48	+7,28	+8,49	+7,86	+5,13	+11,18	+3,84	+0,96	+35,7	+15,35

Estatut del Professorat: silencis i molt poques veritats

Complicitats del MEC amb alguns sindicats amb la negociació de l'Estatut Docent

STES-i ha denunciat el Ministeri d'Educació pel retard en la convocatòria de la mesa sectorial, dos mesos després d'iniciat el curs, i ha demanat més coherència a les seues actuacions. Aquest estiu, els responsables del MEC estaven obsessionats per concloure assumptes de gran transcendència —com l'Estatut del Professorat— però últimament aquests mateixos interlocutors es manifesten molt poc entusiasmats per a encarar la negociació.

Cada volta és més palesa la voluntat del Ministeri d'Educació d'estendre a la negociació sobre l'Estatut Docent el pacte amb què alguns el van obsequiar durant la tramitació de la LOE. Aquestes mateixes organitzacions, signants de l'acord del 20 d'octubre de 2005, pretenen ajornar el debat sobre l'Estatut fins després de les eleccions sindicals. El seu interès és que l'Administració regule el pagament dels 60 euros, la "gran contrapartida" amb què algunes organitza-

cions pretenen presentar-se davant del professorat. Però ara el Ministeri només sembla interessat a tancar la negociació sobre l'Estatut. Ni l'Administració ni aquests sindicats tenen pressa per a entrar en el joc de l'altre, una coincidència que facilita la complicitat tàcita entre ambdues parts. L'objectiu no és altre que arraconar el delicat assumpte de l'Estatut Docent durant la campanya electoral prèvia al 30 de novembre, una decisió incomprensible perquè l'Estatut pot tindre una enorme transcendència ja que, tant pels seus objectius com per la regulació laboral que configura, s'assembla molt al que representa un conveni col·lectiu en l'empresa privada. Amb tots els antecedents, no és descartable que aquests sindicats intenten tancar un acord amb el MEC després de les eleccions, quan l'import de la factura a pagar per les seues renúncies siga menor.

Mentrestant, abunden les mitges veritats, quan no les falsedats,

sobre el contingut de l'acord que les mateixes organitzacions van signar amb el MEC un trist 20 d'octubre de 2005. En l'acord renunciaven amb claredat meridiana a exigir canvis importants en el marc de la tramitació de LOE, a canvi d'algunes concessions —la majoria en mans de les administracions autonòmiques— que el Ministeri s'ha resistit a complir.

Ingrés en la Funció Pública

Sobre el projecte de Reial decret d'ingrés en la funció pública, STES-i ha denunciat que "és un clar frau de llei", puix la Disposició Transitòria 17a de la LOE en la qual es basa, assenjala que ha de ser una sola prova mentre que en la proposta del MEC figuren tantes fases com proves hi havia en el sistema anterior. Per si no fóra poc, ara s'hi afigen mèrits inexistents en aquesta disposició. STES-i ha anunciat la interposició del preceptiu recurs per frau de llei si se n'aprova l'actual redacció. També exigeix que, en compliment de la LOE, la prova del procediment d'accés transitori no siga eliminatòria.

Estatut Docent

Davant el segon projecte d'Estatut Docent presentat pel MEC, la Confederació de STES ha sigut l'única organització estatal que ha denunciat el rerefons ideològic que sustenta el projecte —introduir en la gestió de l'ensenyament públic mètodes i procediments propis de les empreses privades— i aspectes com la carrera docent, en la qual s'admet la possibilitat de "degradar" el professorat. Altres sindicats s'han negat a fer públiques les seues valoracions sobre l'Estatut fins després de les eleccions sindicals.

Complement de 60 euros

L'anomenat "complement d'especial dedicació al centre" de 60 euros va ser objecte de discussió, però no de negociació. Els sindicats signants amb el Ministeri afirmen ara —i reivindiquen— que el complement és "per a tot el professorat", encara que

en la documentació s'assenjala clarament que "s'oferirà a tot el professorat i que hi haurà una comissió que seleccionarà qui compleixen els requisits". Qualsevol persona sap que una cosa és oferir i una altra assignar.

Encara més, en el projecte de Pressupostos de l'Estat només figura una partida que permetria aplicar aquest complement a poc més d'un 20% del professorat. Encara que els sindicats signants de l'acord amb el MEC ho saben, ara intenten confondre el professorat per reduir al màxim les conseqüències electorals de les seues renúncies.

Per la seua banda, el sotssecretari del Ministeri, que no confirma si el complement és per a tot el professorat o només per a una part, va afirmar amb vehemència que presentirà "una memòria econòmica", que incloga els fons necessaris perquè el complement siga efectiu.

STES reclama la memòria econòmica —que hauria d'haver acompanyat el projecte des del principi de la seua negociació— com l'única manera de conèixer si el complement s'estendrà a tot el col·lectiu o només es reservarà a una part. La prolongació en el temps d'aquesta falsa negociació —el Decret hauria d'estar en vigor perquè el complement s'incloua en les nòmines del curs 2006/07, com es planteja en el projecte— alimenta les sospites que el MEC vol facilitar a determinats sindicats, a les portes de la campanya electoral, la demanda d'un complement "per a tots". Però la realitat és molt tossuda: uns dirigents sindicals van acceptar amb la seua signatura un complement per a uns pocs i ara tracten per tots els mitjans d'evitar que la seua actitud repercutisca negativament en els vots que ha d'emetre el professorat el 30 de novembre. STES reclama un complement de 250 euros mensuals per a tot el col·lectiu com a mesura de suport al professorat que ha d'aplicar la nova Llei d'Educació.

Un acord amb conseqüències greus per al professorat

- L'acord va servir al MEC per a presumir de "comptar amb un suport sindical a la LOE".
- No es va aconseguir cap millora per al professorat ni per a les seues condicions de treball, i es va

tapar la boca a les plataformes en defensa de l'Escola Pública que, per exigència d'algun sindicat, van mantindre un silenci vergonyós.

- El pagament de 60 euros mensuals és un enigmàtic i arbitrari

complement de "dedicació al centre" que no cobrarà tot el professorat.

- L'"amença" recent de mobilitzacions per part d'algunes organitzacions sindicals és l'últim episodi

d'una representació rocambolesca d'aquells que s'han negat a establir una negociació favorable a l'escola pública i al seu professorat.

Les 'perles' de l'Estatut Docent

La carrera docent

La nova "carrera docent" se subdivideix en: a) un component general —el percebrà tot el professorat—; b) el grau —hi ha un total de huit graus—, que substitueix els sexennis; c) la funció tutorial; d) el complement singular, destinat a alguns llocs de treball o funcions; e) el complement d'especial dedicació al centre, de caràcter anual i no consolidable. Aquest últim complement se sol·licita voluntàriament i només es percep amb una avaluació positiva; no és aplicable a tot el professorat, ja que només el percebran els qui exerceixen els càrrecs directius i

la direcció dels departaments. A més, per a percebre el complement de dedicació al centre es tindrà en compte "una dedicació horària especial de caràcter estable al centre o als serveis educatius" (article 1.2 del projecte de Reial Decret sobre el complement d'especial dedicació al centre), una formulació que recorda "la sisena hora", en vigor en Catalunya des del passat setembre.

Avaluació voluntària

S'aplica a qui sol·licita ser avaluat per a aconseguir algun dels components del complement específic.

Aquesta avaluació, no obstant això, no considera el treball quotidià amb l'alumnat.

Horari i vacances

Manté la jornada de 37,5 hores setmanals, en lloc de les 35. Per primera vegada, s'estableix un mes de vacances en període no lectiu.

Redistribució i recol·locació

Planteja la mobilitat forçosa a altres places del centre o de qualsevol altre centre, de la seua localitat o d'altra localitat, així com la impartició forçosa, amb caràcter definitiu, de matèries diferents de la de l'ac-

cés, és a dir, les "afins".

Professorat interí

A més de la precarietat laboral i econòmica, el professorat interí no podrà optar, en la pràctica, al complement d'especial dedicació i se li tancarà l'opció als graus.

Règim disciplinari i graus

Les faltes i sancions, i tot allò que s'hi relaciona, ocupen un espai preponderant en l'Estatut. El professorat pot ser "degradat", amb pèrdua dels graus adquirits, com a sanció per determinades faltes.

ENSENYAMENT PÚBLIC

Indignació del professorat per l'avaluació imposada per Conselleria

El Sindicat proposa que els centres responguen amb una avaluació dels serveis de la mateixa Administració

Allioli
Davant les proves d'avaluació diagnòstica aplicades a l'alumnat en les centres educatius, el Sindicat ha denunciat "el despropòsit i la inutilitat d'aquestes proves improvisades i el malestar i la desorganització que provoquen entre la comunitat educativa" i, per respondre a la imposició per part de la Conselleria d'Educació de realitzar unes "proves d'avaluació diagnòstica" a l'alumnat, l'STEPV-Iv proposarà a tots els centres que realitzen una avaluació diagnòstica de la mateixa administració, del seu funcionament i dels serveis que ha de prestar a la ciutadania com a garant del servei públic d'educació.

L'Institut d'Avaluació i Qualitat (IVAQE) de la Conselleria ha iniciat, explica l'STEPV-Iv, "un bombardeig burocràtic d'avaluacions sobre els centres de Primària i Secundària amb l'objectiu declarat de conèixer els coneixements i 'competències' dels estudiants en les matèries instrumentals. L'aplicació de les proves s'ha dut a terme amb prepotència i imposició, sense possi-

bilitat de discrepar i amb improvisació". Hi ha hagut claustres i famílies que han manifestat el seu malestar per aquestes proves, en les quals s'han detectat errors incomprensibles en la redacció i en els enviaments. La improvisació ha provocat que es canviara la data de les proves en els instituts, davant la convocatòria de vaga per part d'una organització estudiantil.

L'STEPV-Iv aposta per un model d'avaluació que considere el context educatiu i que les proves externes tinguen en compte l'autonomia dels centres i les dinàmiques pròpies dels claustres i els projectes educatius, "una avaluació externa que promoga millores en el centre i no que consistisca en simples quadres estadístics amb els percentatges de preguntes encertades o fallades solament en determinades matèries i no en totes les competències curriculars".

El Sindicat exigeix "respecte pel treball del professorat, que considera aquestes proves un atac a la llibertat de càtedra i que pretén convertir-lo en un vigilant i corrector gratuït d'unes proves que no ha preparat i que suposen un treball burocràtic afegit, alié a la seua programació didàctica i allunyat de les bones pràctiques docents". STEPV-Iv denuncia que "el profes-

ARXIU

sorot pateix una càrrega de treball suplementària, sense cap compensació i es converteix en mà d'obra barata al servei dels interessos partidistes dels responsables polítics de la Conselleria". El Sindicat reclama novament que Educació faça públiques les dades sobre el sistema educatiu valencià,

especialment els resultats acadèmics anuals.

Aquest clima de malestar no permet disposar del nivell de confiança suficient perquè els resultats siguen fiables, especialment en Secundària.

UNIVERSITAT

La Universitat Internacional Valenciana, un atac al sistema públic

Oposició a la 'Valencian International University' (VIU)

Allioli
STEPV-Iv reitera la seua radical oposició a la creació de la Universitat Internacional i recolza les manifestacions dels rectors de les nostres universitats públiques en què s'oposen a la creació d'aquesta universitat, denominada paradoxalment *Valencian International University* (VIU), en anglés, i no en cap de les llengües cooficials del nostre país. Aquesta universitat privada, creada per una fundació de patronat públic —i per tant finançada amb recursos públics— no cobreix cap mancança educativa o formativa que no

puguen acarar les universitats públiques valencianes i la mateixa UNED, les quals estan en condicions d'oferir ensenyaments. El que en un principi havia de ser una universitat que oferiria formació i titulacions complementàries a les ja implantades al nostre país, ara serà un competidor avantatjat, en impartir onze titulacions que ja hi són, a les nostres universitats, i només un de nou.

Resulta un escarni destinar fons públics a la creació d'una universitat privada pagada per tots, quan les nostres universitats públiques no tenen el finançament suficient i digne per a tirar avant la seua comesa, que reclamen des de 2003 l'actualització i la renovació del pla plurianual de finançament, i que no han rebut ni el finançament pactat i compromés per la Conselleria amb

totes elles.

A més, tot i ser una universitat privada, la VIU se sotmetrà al règim de preus públics establits per a les universitats públiques, subvencionats pel fet de ser precisament ensenyament públic, amb la qual cosa ens trobem, utilitzant la seua terminologia, amb una competència deslleial en el finançament d'aquesta universitat, cosa que no deu fer molta gràcia a les universitats privades.

Un altre despropòsit és que una universitat pretesament no presencial com la VIU dispose de més seus, subseus i edificis que una universitat tradicional, i ocupe espais públics que es podrien destinar a altres finalitats —a les universitats públiques, per exemple— o espais privats que han de pagar o subvencionar.

STEPV-Iv rebutja aquesta inicia-

tiva, que no respon a una altra finalitat que debilitar el sistema universitari públic valencià, amb la subordinació a uns interessos ideològics i partidistes d'una universitat aparentment pública, però de fet i de dret privada. Atés que aquesta creació requerirà processos complicats i de llarga tramitació —creació de la fundació, creació de la universitat per la fundació, tramitació legal, aprovació de les Corts Valencianes, etc.—, es tracta d'un envit propagandístic de cara a la galeria i una palesa provocació i menysteniment envers les universitats del País Valencià i envers l'ensenyament públic.

ENSENYAMENT PÚBLIC

Complements retributius per a les seccions dels IES i els centres de FPA

Allioli
El Sindicat proposa posar fi a la discriminació que pateix el professorat que exerceix càrrecs unipersonals en les seccions dels instituts de Secundària i en els centres de Formació de Persones Adultes (FPA). L'STEPV-Iv planteja que

aquests docents cobren els corresponents complements retributius per l'exercici de les seues funcions i que l'Administració resolga amb urgència aquesta situació que s'arrossegueja des de fa temps i que ha acabat moltes vegades en els tribunals. La solució, segons el Sindicat, és senzilla: incorporar els càrrecs unipersonals d'aquests centres a la normativa general sobre retribucions.

EDUCACIÓ INFANTIL

L'acord de plantilles i la dotació de recursos, encara pendents

Allioli
D'acord amb la consideració de l'Educació Infantil com a etapa educativa, el Sindicat exigeix a la Conselleria que complisca els acords que estableixen el model de plantilles i la transformació de les escoles infantils en centres docents a tots els efectes. També demana l'adscripció orgànica i funcional del personal educador a Educació, la catalogació dels llocs

de treball com a docents i l'increment dels nivells retributius. En aquest sentit, STEPV demana la creació immediata dels 177 llocs compromesos pendents i la redacció d'una Llei Valenciana de l'Educació Infantil que reconega l'etapa com un dret de l'alumnat. A més, cal que es dediquen els recursos necessaris per a elaborar un mapa escolar d'Educació Infantil que assegure la creació de centres públics que garantisquen places escolars en la xarxa pública per a tots els xiquets i les xiquetes. Finalment, STEPV-Iv reclama per al personal de l'etapa una jornada lectiva de 18 hores i un augment de la plantilla de personal de serveis i d'administració.

Anàlisi del nou esborrany de reglament del Ministeri sobre accés a la funció pública docent

Una burla al professorat interí

Tot just ara fa un any, els STEs i la Plataforma Estatal de Professorat Interí alertàvem el col·lectiu davant l'inici del tràmit parlamentari de la Llei d'Educació (LOE) i la intenció del Ministeri d'Educació de reduir la taxa d'interinitat a la funció pública docent amb la introducció de canvis en el sistema d'accés. Davant les mobilitzacions anunciades, els sindicats CSIF i FETE-UGT abandonaven la Plataforma i, juntament amb CCOO i ANPE principalment, signaven amb el Ministeri l'Acord Bàsic sobre condicions sociolaborals i consagraven legalment l'obstrucció a l'accés diferenciat.

La mesura suposa una burla a les reivindicacions del professorat interí, que va protagonitzar diverses jornades de vaga i una eloqüent manifestació a Madrid. Al final, l'Administració central va traslladar el contingut de l'Acord a la seua proposta de reforma educativa.

La mobilització del professorat interí, juntament amb els contactes insistents que la

Plataforma, va mantindre amb els grups polítics del Senat, va aconseguir que es presentara un conjunt d'esmenes alternatives a la proposta de l'executiu, les quals cristal·litzaren en una final, la 627, que tot i no constituir un accés diferenciat, milloraven la defensa pel Grup Socialista. Efectivament, l'esmena 627 reconeixia l'experiència docent fins al màxim legal permès i configurava una fase d'oposició amb dues parts no eliminatòries, una memòria i una prova, sumatòries en el seu còmput.

Poc de temps després, tanmateix, les pressions del PSOE i de les organitzacions sindicals signatàries de l'Acord van aconseguir capgirar en les Corts la decisió del Senat, i van restar com a definitives les disposicions Addicional 12a i Transitòria 17a, que constitueixen la base legal per al desenvolupament del futur Reial Decret d'Accés.

Amb l'arribada de l'estiu, en ple procés d'adjudicacions de places docents, els responsables del

Ministeri van presentar a la mesa sectorial l'esborrany d'un nou Reglament d'Ingrés, amb un apartat, el Títol VI, que pretén regular, en els quatre anys següents a la implantació de la LOE, la reducció de la interinitat en el sistema docent públic als límits admesos per la Unió Europea. És a dir, que el total d'interins no haurà de superar el 8% del total del professorat.

Aquesta última proposta no és gens nova perquè el sistema ordinari d'accés està calcat del RD 334/2004, ara vigent. Tan sols el Títol VI, que desenvolupa la DT 17a, és diferent, però no massa. La fase d'oposició continua sent eliminatòria i l'experiència docent únicament suposa el 28% del total de la puntuació del procés selectiu, molt per sota del màxim permès pel Tribunal Constitucional. És palès que el Ministeri d'Educació no té massa interès a solucionar l'estabilitat del col·lectiu. Cal, per tant, la retirada immediata d'aquest esborrany, les propostes del qual suposen una burla al professorat interí.

Què diu el Sindicat sobre l'accés diferenciat?

La Llei d'Educació (LOE) i la Disposició Transitòria 17a condicionen el marc legal per a aplicar les solucions normatives a la interinitat, però la interinitat del col·lectiu obereix a una problemàtica estructural del sistema públic d'ensenyament, per la qual cosa seria injust socialment i laboralment que aquesta reducció es plantejara, ni que fóra parcialment, com un acomiadament laboral del col·lectiu. L'aplicació de la norma no ha de fer perdre ningú la seua faena. Per tot això, per raons de justícia laboral i social, els STE plantegen que la Disposició Transitòria 17a de la LOE ha de desenvolupar-se com una consolidació d'ocupació del professorat interí que treballa en els centres públics d'ensenyament.

La fase d'oposició ha de ser definida com una sola prova, sense parts, no eliminatòria i no memorística: la defensa d'una memòria realitzada per qui oposita. No fer-ho així suposaria establir un perjudici clar per al professorat interí. En primer lloc, el perjudica en la mateixa fase d'oposició, pel caràcter memorístic de la prova, sobretot quan fa molt de temps que es treballa interina-

ment i per l'allunyament creixent de la formació universitària inicial. Però el professorat interí també hi ix perjudicat, si més no, en el concurs-oposició, perquè el seu caràcter eliminatòri el deixa sense oportunitat perquè la seua experiència li siga valorada. Cal recordar que els interins han superat algun tipus de selecció per a accedir al seu treball i, en la majoria dels casos, han aprovat en alguna convocatòria la fase d'oposició. En nom d'una objectivitat major en la valoració de la prova, hauria de ser revisable a petició de la persona aspirant.

Quant a la fase de concurs, la DT 17a, a diferència de la DA 12a, estableix l'avaluació de només dos mèrits: la formació acadèmica i l'experiència docent prèvia en centres educatius públics. A més, aquesta experiència docent ha de ser avaluada de forma preferent, o siga, amb una puntuació evidentment superior a la formació acadèmica. L'experiència docent ha de valorar-se al màxim permès per les sentències del Tribunal Constitucional: un 40% del total del procés selectiu, en compte del insuficient 28% que planteja l'actual

esborrany. Un reconeixement just de l'experiència docent implica també que el professorat interí, passat el procés selectiu, no haja de realitzar la fase de pràctiques. De fet, la DT 17a, a diferència de la DA 12a, no l'exigeix.

No obstant això, la proposta queda curta si no es complementa amb altres recursos:

1. El procés s'ha de celebrar de manera simultània en totes les comunitats autònomes, una coordinació que evitaria que els interessats s'inscrigueren en múltiples processos, que en la pràctica suposa un impediment per a la consolidació. S'ha d'establir un marc temporal d'actuació idèntic, coordinat per l'Estat, que determine l'inici del procés i la celebració de les proves en els mateixos dies i en les mateixes hores, almenys en la fase d'oposició.

2. Cal que la fase d'oposició coincidisca en totes les comunitats autònomes pel que fa a la seua concepció. El procés ha d'incorporar unes proves raonablement similars, establides per les distintes administracions autonòmiques, a fi de dificultar un transvasament de

candidats cap a aquella comunitat que aparentment poguera oferir proves més senzilles o assequibles.

3. Negociació de mesures adreçades a l'estabilitat laboral de les persones aspirants que no superen el procés al llarg del període transitori. Per coherència i complementarietat, unes mesures semblants haurien de ser incorporades en el nou Estatut Docent.

Exigim, finalment, una negociació real oberta al si de la mesa sectorial d'Educació, per ser aquest l'àmbit legal i per respecte a la normativa democràtica sindical, en compte de la selectiva comissió de seguiment de l'Acord de 20 d'octubre de 2005. No hi ha cap impediment legal perquè les propostes dels STES siguin acceptades. Ben al contrari, entnem i denunciem que les propostes del MEC defrauden, per restrictives, les possibilitats i l'esperit de la mateixa LOE. A més, aquesta negociació cal completar-la amb la corresponent en cada àmbit autonòmic entre les respectives administracions educatives i organitzacions sindicals.

Proposta del MEC

Temaris. Per a 2007, s'anuncia una reforma dels actuals sense grans canvis.
Fase d'oposició. Eliminatória, amb un mínim de 5 punts. La fase d'oposició constarà de dues parts, sense caràcter eliminatòri entre elles. La primera part constarà del desenrotllament per escrit d'un tema de l'especialitat triat per l'aspirant, d'entre dos d'extrets a l'atzar pel tribunal. La segona part constarà de la presentació d'una programació didàctica sobre un curs o nivell acadèmic i elaboració (una hora) i exposició oral d'una unitat didàctica, d'entre tres de triades a l'atzar de la

programació. Inclourà, segons especialitat, una prova pràctica. Podria haver una certificació docent, a expedir per la Conselleria corresponent i que substituiria alguna de les proves de la fase d'oposició.
Fase de concurs. Experiència prèvia, màxim: 7 punts; Formació acadèmica, màxim: 4 punts; Altres mèrits, màxim: 2 punts.
Qualificació. ponderada amb dos terços per a la d'oposició i d'un terç per a la de concurs.
Fase de pràctiques. realitzada el curs següent a la superació del concurs-oposició.

Proposta d'STES

Temaris. Sense temaris.
Fase d'oposició. No eliminatòria per a passar al concurs. La fase d'oposició constarà d'una única prova, la valoració de la qual serà revisable a petició de l'aspirant: presentació d'una programació didàctica sobre un curs o nivell acadèmic i elaboració d'una unitat didàctica, d'entre tres, triades a l'atzar de la programació presentada.
Fase de concurs. Valoració de l'experiència prèvia, màxim de 9 punts. Valoració formació acadèmica i altres mèrits, màxim d'1 punt.
Valoració del concurs. Total 10 punts.

Qualificació. La ponderació de les puntuacions de les fases d'oposició i de concurs per a la puntuació global serà del 50% en cadascuna.
Fase de pràctiques: Es convalidarà al professorat interí amb un curs treballat als centres públics.

La LOE i l'Estatut impedeixen l'accés dels mestres al primer cicle d'ESO

Allioli

La Llei Orgànica d'Educació (LOE) i el projecte d'Estatut de la Funció Pública Docent impedeixen que en el concurs de trasllats els mestres puguin sol·licitar places de primer cicle d'ESO, incloent-hi les equivalents dels centres de Formació de Persones Adultes. Tampoc no ho podran fer per altres procediments com l'adscripció. Únicament els mestres amb destinació definitiva en instituts quan va entrar en vigor de la LOE podran continuar de manera indefinida en les seues places i podran concursar a una part —la que determine cada administració educativa— de les altres places de primer cicle d'ESO. L'única excepció a aquesta limitació són les places de Pedagogia Terapèutica en els centres de Secundària.

Romanços no

STEPV es va oposar a molts aspectes recollits en la Llei d'Educació (LOE). Durant el curs 2005/06, en la tramitació de la llei, el Sindicat va presentar esmenes específiques que garantien l'accés indefinit del professorat del cos de mestres a les places de primer cicle d'ESO. Amb el suport d'altres sindicats a la LOE amb l'acord del 20 d'octubre de 2005, aquestes organitzacions assumien la pèrdua de drets adquirits pels mestres. A més, l'acord facilitava als responsables del MEC l'anunci d'un "gran suport del professorat" a la llei, una maniobra que desactivava les possibilitats d'aconseguir millores en la tramitació parlamentària. Com va afirmar un sindicalista de l'STEPV-Iv, "ara, que no ens vinguen amb romanços". Un altre portaveu sindical es preguntava: "¿On estaven eixes organitzacions quan aquest Sindicat defensava —en el consell escolar de l'Estat, la mesa sectorial del MEC o el tràmit parlamentari— que la LOE era un marc adequat

per a tindre en compte millores per al professorat? ¿On estaven el 14 de desembre de 2005 quan STEPV-Iv i altres organitzacions isquérem al carrer per reivindicar una escola pública i millores per al professorat? ¿Per què l'acord de 20 d'octubre, signat per eixos mateixos sindicats, silenciava el tema i en canvi es refereix a la mobilitat entre cossos docents? ¿Per què en les mobilitzacions, que diuen que han convocat per demanar la negociació amb el MEC, no expliquen res sobre tot això?".

Places de FPA

La Resolució de convocatòria del concurs de trasllats regula els requisits per a accedir a determinats llocs de treball, com les places de Formació de Persones Adultes (FPA) d'Educació Primària, a què poden accedir tots els mestres. Per contra, per accedir a les places de Comunicació-castellà, Comunicació-castellà i francès, Comunicació castellà i anglès, Comunicació-valencià, Ciències i

Tecnologia i Ciències Socials només ho podran fer els mestres amb destinació definitiva en llocs de treball de primer cicle d'ESO com a conseqüència de l'adscripció o d'un concurs de trasllats anterior, així com les persones que ja tinguen destinació definitiva per adscripció en centres de FPA. La Transitòria Primera de la LOE i projecte d'Estatut Docent assenyalen: "Maestros adscritos a los cursos 1º y 2º de la ESO: 1. Los funcionarios del cuerpo de maestros adscritos con carácter definitivo, en aplicación de la disposición transitoria cuarta de la Ley Orgánica 1/1990, de 3 de octubre, de Ordenación General del Sistema Educativo, a puestos de los dos primeros cursos de la educación secundaria obligatoria, podrán continuar en dichos puestos indefinidamente, así como ejercer su movilidad en relación con las vacantes que a tal fin determine cada Administración educativa".

Novetats en els concursos de trasllats

La norma incorpora enguany les situacions amb violència de gènere

■ Violència de gènere

En aplicació de la Llei Orgànica 1/2004, de 28 de desembre, es podran adjudicar vacants mitjançant un dret preferent, a les funcionàries de carrera en situacions regulades en l'article 20.1 i) de la Llei 30/1984, en la seua redacció donada per l'Addicional novena de l'esmentada llei.

Les participants podran exercir aquest dret voluntàriament a altres centres de la localitat en

què presta servei o a altres centres d'una altra o altres localitats.

Abans de la resolució del concurs se li reservarà centre i especialitat atenent l'ordre de prelación assenyalada per les participants, i tindrà prioritat sobre tots els participants en el concurs.

■ Terminis

- Les reclamacions pertinents a la puntuació es faran en els set dies hàbils des de la publicació i exposició als Serveis Territorials.

- Les reclamacions pertinents o desestiments del concurs, davant la publicació de l'adjudicació provi-

sional, podran presentar-se en el termini de set dies hàbils (secundària) o cinc dies (mestres) a partir de la seua publicació.

■ Instàncies

Cal recordar que en un concurs de trasllats estatal, com el d'enguany, hi ha dos tipus d'instàncies, el model blanc i el model sépia. El blanc és per al professorat que concursa i vol obtenir vacant dins de l'àmbit de gestió de la Conselleria d'Educació. El professorat que concursa forçós ha d'utilitzar necessàriament aquest model d'instància. El model sépia

és per al professorat que vol obtenir vacant en una altra comunitat autònoma (o quan es vol combinar el concurs entre places d'altres comunitats autònomes i places del País Valencià). Per a obtenir places fora del País cal llegir bé la pròpia convocatòria de cada comunitat i aplicar-hi els codis pertinents. Només poden concursar a altres comunitats aquelles persones que concursen de manera voluntària.

Concurs de mestres

■ Primer cicle d'ESO

D'acord amb la Transitòria primera de la LOE, a partir d'aquest concurs només es podran adjudicar aquestes places al professorat amb destinació definitiva en el primer cicle d'ESO. L'única excepció és la dels mestres amb l'especialitat de Pedagogia Terapèutica.

■ Formació de Persones Adultes

Les places de l'especialitat de Primària (al voltant de 50) en centres d'FPA les pot sol·licitar tot el professorat del cos de mestres. A més, aquestes places també es podran adjudicar a les persones que concursen amb caràcter forçós. Les places de primer cicle

d'ESO (al voltant de 350) només les podrà demanar qui actualment tinga plaça definitiva en l'ESO.

■ Barem

La convocatòria d'enguany matisa o concreta alguns apartats com el de de publicacions. El barem incorpora l'exercici de càrrecs com

la vicedirecció i la subdirecció (apartat g.1.2).

■ Publicació de vacants

Les vacants provisionals es publicaran abans del 23 de febrer de 2007 i les definitives abans del 4 de maig.

Concurs de Secundària

■ Places en centres d'FPA

Aquest concurs proveirà per primera vegada les places dels centres de Formació de Persones Adultes (al voltant de 200, que es relacionen en l'Annex VI-a2), podent ser sol·licitades pel professorat d'ensenyament secundari titular d'alguna de les especia-

litats que s'hi indiquen. La relació d'especialitats assignades a cada àmbit de coneixement i les vacants les podeu trobar en la nostra web.

■ Barem

Cal tindre especial cura en la documentació justificativa dels

mèrits i atindre's a la redacció, ja que s'han matisat o concretat redaccions com ara la referent a publicacions.

■ Terminis

El termini de presentació de sol·licituds i documentació per a totes les convocatòries es realit-

zara des de 15 de novembre fins a l'1 de desembre de 2006, amb-dós inclosos. El llistat amb les vacants provisionals es farà públic abans del 2 de març de 2007 i les definitives abans de l'11 de maig.

2002-2006

Quatre anys de sindicalisme plural i participatiu en l'ensenyament

Repàs al treball desplegat des de les anteriors eleccions

Les eleccions sindicals en l'ensenyament públic se celebraran el dijous 30 de novembre. Dels seus resultats, del fet que l'STEPV-Intersindical Valenciana revalide la majoria, depén que el professorat valencià estiga representat en les meses de negociació com-

partint decisions com a actors i no com a espectadors. El repàs dels quatre anys transcorreguts des de les anteriors eleccions de 2002, mostren l'extraordinari esforç desplegat en multitud de fronts per les dones i els homes d'aquesta organització i mostren

que, en l'ensenyament valencià, un altre model de sindicalisme, més plural i participatiu, també és possible.

La negociació en l'àmbit del MEC i de la Funció Pública valenciana

Els acords en Funció Pública

Les negociacions realitzades en el marc de la mesa general de la Funció Pública —àmbit de l'Estat— i de la mesa general de de la Generalitat no han servit per a compensar la pèrdua de poder adquisitiu dels darrers anys. CCOO, UGT i CSIF han arribat any rere any —2002, 2005 i 2006—, a pactes en què renunciaven de manera expressa a incorporar una clàusula de revisió salarial. Fins i tot, les expectatives creades per una sentència favorable de l'Audiència Nacional van ser malbaratades, ja que els qui van instar a personar-se en els tribunals van preferir la via judicial a la fermesa en la negociació. Les mateixes organitzacions que en aquells moments van renunciar a enfrontar-se amb el govern del PP, davant la proximitat de les eleccions sindicals reprenen ara una campanya propagandística per recuperar el suport del professorat.

STEPV-Iv ha mantingut la mateixa plataforma en totes les meses de negociació: recuperació del poder adquisitiu perdut en els darrers anys; establiment d'una clàusula de revisió salarial; reducció de la jornada de treball; conversió del treball precari en estable; creació

dels serveis de Prevenció, i treball en un entorn saludable.

El Sindicat s'ha oposat a la constitució de plans privats de pensions per al personal de la Generalitat perquè entén que "amb els diners dels treballadors i les treballadores de l'ensenyament no es poden fer negocis especulatiu". El Sindicat defensa que la partida econòmica destinada a aquests plans s'incorpore a la nòmina.

Mesa general de negociació

La presència d'STEPV-Iv en la mesa general de negociació de la Generalitat ha impedit més retrocessos en les condicions laborals del professorat. Tant en el País Valencià com en el conjunt de l'Estat, el Sindicat ha sigut el principal referent de l'oposició a uns pactes fets ocultament, sense el concurs del personal del sector públic. A més, "des del diàleg, la pluralitat i el consens, hem afavorit plataformes unitàries amb altres sindicats, especialment amb CIG (Galícia), ELA-STV (Euskadi), IAC (Catalunya), IC (Canàries) o CGT".

De la LOQE a la LOE

El canvi de govern en 1996 va suposar la paralització de l'aplicació de la LOGSE i l'emergència d'una política afavoridora dels interessos privats, en detriment de l'ensenyament públic. Aquests eixos prioritaris es van accentuar a partir de 2000, quan el PP va obtenir la majoria absoluta. El govern espanyol va recórrer a la majoria absoluta per imposar els seus criteris en la negociació col·lectiva, també en educació. L'executiu només complia, i no sempre, els aspectes més formals, com l'actual Consell de la Generalitat, que continua practicant aquesta mateixa política.

Des de 2000 es produeixen canvis legislatius importants en el sistema educatiu. S'aprova la Llei d'Universitats (LOU), la Llei de la Formació Professional (LFP) i la Llei de la Qualitat Educativa (LOQE). En el marc de les plataformes ciutadanes en defensa de l'ensenyament públic, el Sindicat va respondre amb contundència a les tres disposicions legals del PP i al procés de privatització i va impulsar diverses mobilitzacions.

Nou govern

El canvi de govern arran de les eleccions generals del 14 de març de 2004 va generar moltes expectatives entre el conjunt de la comunitat i el professorat. En aquest context, STEPV va reivindicar la derogació de la LOQE i la LOU. Tanmateix, malgrat els compromisos electorals adquirits pel nou govern, ambdues lleis estan encara en vigor, i l'executiu només ha modificat alguns aspectes de la primera.

La LOE, que no arrebega les reivindicacions més importants dels sectors progressistes, es manté dins del marc de la LOQE i no aposta de manera decidida perquè l'ensenyament públic siga l'eix vertebrador del sistema educatiu. La LOE manté i estimula les polítiques de concertació i no avança en la democratització i l'autonomia dels centres.

En aquest context, STEPV-Iv va impulsar campanyes informatives i de debat, va publicar documents amb anàlisis i propostes, va presentar esmenes al projecte de llei i es va entrevistar amb la totalitat de grups parlamentaris. El Sindicat també va propiciar mobilitzacions per afavorir polítiques clares per l'ensenyament públic. Diversos partits, sindicats i moviments socials van donar suport a les mobilitzacions, però un sector important dels sectors progressistes —el govern espanyol i les cúpules de CCOO i UGT— es van doblegar davant els interessos de la dreta educativa i la patronal.

El 14 de desembre de 2005 va ser una fita important amb la participació de 20.000 persones en les manifestacions unitàries convocades a les principals ciutats del País Valencià en demanda d'una escola pública, democràtica, valenciana, laica i de qualitat, mobilitzacions en què van participar molts afiliats i afiliades de les organitzacions sindicals que s'havien desmarcat de la convocatòria.

Finalment, la LOE va ser aprovada en el parlament espanyol. Ara mateix estan presentant-se les propostes per al seu desplegament normatiu. La seua negociació, tant a l'Estat com al País Valencià, s'haurà d'abordar en els propers mesos.

Ensenyament de la religió

Un dels aspectes que més vam criticar de la LOQE era el caràcter que el govern conservador donava a l'ensenyament de la religió catòlica: avaluable i amb una assignatura alternativa. El Sindicat va encapçalar l'oposició a aquesta mesura i va realitzar una campanya —"Religió a l'escola, no gràcies"— perquè l'adoctrinament religiós quedara fora de les aules. També vam impulsar les plataformes per una educació i una societat laiques. Amb l'aprovació de la LOE pel nou govern Zapatero s'ha desapropiat una bona ocasió per a resoldre el conflicte amb el suport d'amplis sectors de la societat i del professorat i sense haver de suportar el preu polític que finalment ha hagut de pagar.

L'acord del 20 d'octubre

El 20 d'octubre de 2005, el Ministeri d'Educació i els sindicats ANPE, CSIF, CCOO i UGT van signar un acord que van presentar com "un gran avanç" per a l'educació. L'acord encara no s'ha desplegat quan ha transcorregut més un any des de la seua signatura, però davant la convocatòria d'eleccions sindicals, l'acord ressuscita de manera interessada.

Cal recordar que aquest acord, signat d'amagat, va suposar una renúncia a la negociació i a la mobilització en ple procés de tramitació de la LOE. La pràctica totalitat dels temes inclosos en l'acord s'han incomplert, com ara el Reial Decret d'Ingrés a la Funció Pública o la negociació de l'Estatut del Professorat. Altres punts de l'acord són de dubtosa rendibilitat per al professorat, com l'establiment del complement d'especial dedicació docent de 60 euros mensuals, només per a una part de la plantilla —es desconeix encara a qui li tocarà i a qui no—, una indefinició que alimenta les sospites que l'acord resultarà insuficient i injust.

Estatut Bàsic i Estatut del Professorat

Tant l'Estatut Bàsic de l'Empleat Públic i l'Estatut del Professorat són dues cares d'una mateixa moneda. Són lleis bàsiques que volen regular, respectivament, les condicions de treball del personal del sector públic i del personal docent.

L'Estatut Bàsic compta amb el suport de CCOO, UGT i CSIF. En la negociació s'han exclòs nombroses organitzacions que representen importants sectors dels treballadors i les treballadores de les administracions públiques. Però el més greu és que s'ha menyspreat les persones que treballen en el sector. Aquesta norma, que arrebega part de la normativa que està en vigor, no millora les condicions laborals, debilita la representativitat dels treballadors i les treballadores, i augmenta la jerarquització. L'Estatut limita la negociació col·lectiva, estableix la seua centralització i tracta d'excloure de les meses de negociació la resta de sindicats. STES-Intersindical, que treballa per constituir una plataforma intersindical d'oposició a l'Estatut Bàsic, presentarà esmenes als grups parlamentaris.

Pel que fa a l'Estatut del Professorat, estableix una carrera docent que jerarquitzava les retribucions del professorat i potencia el treball individual en perjudici del col·lectiu.

Aquest projecte està aturat, però des de distintes instàncies hi ha el convenciment que el MEC no dubtarà a mantindre'l si STES-Intersindical no obté un suport important en les eleccions del 30 de novembre. El professorat ha d'optar entre donar suport a les organitzacions favorables a l'Estatut —que decideixen sense consultar el professorat— o aquelles que expliquen les seues crítiques i volen obrir un debat entre el conjunt dels treballadors amb el compromís de respectar la seua decisió. Aquest és precisament el compromís de STES.

La negociació

educativa al País Valencià

STEPV-Iv ha signat tres acords de plantilles que han representat un augment del professorat dels col·legis d'Infantil, Primària i instituts, un total de 5.852 llocs de treball. Tanmateix, continuem treballant perquè encara falta aplicar una part de l'acord d'Infantil i també cal negociar les plantilles d'altres serveis educatius.

Entre 2002 i 2005 s'ha mantingut constant el menyspreu de l'administració educativa a les negociacions amb els representants dels treballadors i les treballadores. Els temes que preocupen el professorat estan per abordar. Només es produeixen alguns acords parcials o bé s'adopten decisions per part de l'Administració sense comptar amb el suport sindical.

El 15 de febrer de 2005, administració i sindicats signaven un protocol de negociació. El document, impulsat per l'STEPV-Iv, pretenia dinamitzar i insuflar nou aire a les negociacions, una pretensió que només s'ha aconseguit en aspectes parcials: acord de plantilles d'Infantil, publicació dels llocs de treball i adscripció del professorat d'FPA, provisió de places dels Cefires... Malgrat això, la negociació no és globalment positiva perquè encara queden molts temes pendents. El Consell menysprea el diàleg, incompleix els compromisos, es preocupa més de la propaganda que del sistema educatiu i desvia els recursos públics a la privada i a les grans obres faraòniques.

El Sindicat ha apostat per arribar a un "Pacte per l'Educació", que faça de l'ensenyament públic l'eix vertebrador del sistema educatiu i que reconega i dignifique la tasca docent. Altres sindicats, la patronal i les administracions prefereixen, en canvi, el pacte de facto que insta la LOE en equiparar tots els centres "sostinguts amb fons públics".

En juliol de 2004, els sindicats CCOO, FSIE, UGT i USO, arribaven a un acord que "concertava" l'Educació Infantil. FSIE i USO van signar amb les patronals un altre acord que comprometia els concerts dels batxillerats des de setembre de 2007. STEPV-Iv, que va rebutjar ambdós acords, en va signar un altre que millorava les condicions laborals del professorat de l'ensenyament privat concertat.

Adscripció, règim especial i FP

La intervenció del Sindicat va ser decisiva en l'aprovació del procés d'adscripció del professorat de Secundària, realitzada en el curs 2003/04. Les mobilitzacions del professorat i la fermesa de l'STEPV van fer possible que es posara en marxa un mecanisme extraordinari d'adscripció que, en aplicació de l'acord de 1999, estableix les plantilles modulars dels instituts sense necessitat de recórrer al desplaçament forçós del professorat, cosa que facilita que les plantilles deixin de dependre de la matriculació de l'alumnat, i es defineixen en funció del perfil de cada centre.

Altres aspectes positius resultants de l'aplicació de l'acord van ser l'oferta de totes les vacants en els concursos de trasllats i l'estabilitat de les plantilles dels IES. El procés que en altres comunitats autònomes va resultar traumàtic, al País Valencià es va poder realitzar de manera serena i sense greuges.

El Sindicat també ha negociat l'adscripció a les noves especialitats d'Escoles d'Art i Superior de Disseny i dels Conservatoris. Els desplaçaments i supressions generalitzades de professorat produïdes en altres llocs s'han evitat al màxim. En el País Valencià no hi ha hagut a penes incidències i s'han mantingut els llocs de treball i les borses del personal interí.

La pressió sindical va impedir que la Conselleria desplegara una normativa impresentable sobre el desplegament de les aules de les Escoles Oficials d'Idiomes. A hores d'ara, el Sindicat continua esforçant-se per garantir que aquests centres aconseguen la implantació comarcalitzada que es mereixen, amb professorat i edificis propis.

STEPV ha arribat a un acord sobre les plantilles de Formació Professional, que s'està aplicant, però que encara no ha eixit publicat

en el Diari Oficial de la Generalitat, i s'ha oposat a la Llei de l'FP i la seua privatització. Hem reflexionat sobre el futur de la FP en distintes jornades monogràfiques, celebrades amb una elevada participació.

Educació Infantil

El Sindicat s'ha esforçat per millorar l'Educació Infantil dels centres públics. En 2003 vam presentar un manifest en defensa de l'Educació Infantil, adreçat als claustres i equips educatius i vam fer públic un estudi exhaustiu sobre la situació d'aquesta etapa. Poc de temps després, el treball desplegat donava fruits. Les plantilles d'Infantil han millorat gràcies a un acord de novembre de 2005, pel qual els centres disposaran de quatre mestres per cada tres aules. L'acord s'ha començat a aplicar en setembre de 2006 i s'estendrà a tots els centres un any després. La insistència davant l'Administració ha aconseguit el compromís del govern de transformar les escoles infantils de la Generalitat en centres educatius i de millorar les seues plantilles.

Retribucions

Cada any el Sindicat presenta les seues propostes i alternatives als Pressuposts de la Generalitat, la norma de referència que regula les retribucions dels funcionaris dependents de l'Administració valenciana. L'acord de retribucions de 1999, amb l'acord de l'STEPV-lv, va suposar un augment de 111 euros mensuals i un compromís de revisió que es va reflectir en un augment de 25 euros mensuals en 2003. Ara hem plantejat la revisió de les retribucions i un increment de 300 euros mensuals per aconseguir l'equiparació amb altres comunitats autònomes. Aquesta quantitat és el resultat de sumar els 60 euros que el MEC preveu pagar a una part de la plantilla, més la diferència de retribucions existent amb el professorat d'altres autonomies.

STEPV ha signat un acord per distribuir, entre tot el professorat, el 0,7% de la massa salarial, en concepte de revisió salarial. Tanmateix s'oposa que un 0,3% de la massa salarial es destine a un pla de pensions privat, sense la clàusula de revisió salarial.

Convivència en els centres

En el debat sobre la convivència als centres docents el Sindicat ha fet sentir la seua veu. Des de fa uns quants anys, hem assessorat el professorat amb rigor i discreció quan han esclatat situacions problemàtiques amb violència o quan s'ha alterat la convivència escolar pel comportament de nuclis d'estudiants. Però en alguns conflictes concrets amb incidents violents el Sindicat s'ha negat a compartir l'enfocament corporativista d'altres sindicats i el tractament sensacionalista de determinats mitjans de comunicació. A més de l'assessorament permanent al professorat, el Sindicat ha intervingut en aquestes situacions amb la convicció que hi ha una altra forma de resoldre els conflictes, un plantejament que passa necessàriament per viure la democràcia en els centres escolars.

Les Jornades Sindicals sobre Convivència i Treball Saludable van ser una fita clau en l'anàlisi d'aquesta problemàtica.

Treball estable

La lluita contra la precarietat i temporalitat laboral és un eix permanent del treball de l'STEPV, que ha impulsat mobilitzacions per canviar l'actual sistema d'accés a la funció pública. El Sindicat manté que cal permetre l'accés diferenciat del professorat interí i garantir la seua estabilitat laboral. A més, el sistema educatiu necessita que es creen llocs de treball, una mesura que permetrà que hi accedisca el personal actualment en atur.

El Sindicat, junt amb AFID i CGT, ha sigut un dels impulsors de la plataforma estatal del professorat interí, artífex d'un treball memorable en la tramitació de la LOE. Des de 2005, es van convocar jornades de vaga, concentracions, tancaments, manifestos i una gran manifestació a Madrid el 16 de novembre. Es va aconseguir que el Senat aprovara una esmena per afavorir l'accés dels interins, però tot

aquest treball no es va poder materialitzar per l'actitud intransigent de CCOO, amb una posició més dura que la del mateix govern, i obsessionada a impedir que la LOE incorporara una solució definitiva a l'accés del professorat interí. Més que a problemes d'encaix legal o constitucional, hem hagut de respondre a l'obstinació d'aquest sindicat, que ho ha reconegut en documents interns. Són escrits que, fins i tot, han circulat per les sales de professors dels centres.

A hores d'ara, la plataforma —Confederació de STES-I, Confederació Intersindical Galega, CGT, EA i INSUCAN (Canàries), SADI (Andalusia), AFID-CV (País Valencià), SALDIM (Madrid), ADIM (Melilla), APIDE (Castella-la Manxa), API (Castella i Lleó) i PPI (Aragó)— ha presentat al MEC propostes per a ser incorporades al Reial Decret d'Ingrés, i no descarta convocar noves mobilitzacions.

Al País Valencià, per fer més àgils les substitucions, STEPV-lv ha proposat a la Conselleria d'Educació millores en l'acord de professorat interí i en la gestió de les borses de treball, iniciatives que l'Administració es nega a acceptar.

Mestres d'ESO

Hem reivindicat des del primer moment que el complement retributiu dels mestres d'ESO s'estenga a tot el professorat del Cos de Mestres. En la negociació de l'Estatut del Professorat i en el programa electoral reivindicuem el cos únic i, mentrestant, el nivell 24 per a tots els mestres. Es tracta d'una reivindicació històrica en les plataformes reivindicatives del moviment d'ensenyants, de què altres sindicats s'han oblidat. D'altra banda, defensem l'accés dels mestres a les places del primer cicle d'ESO dels instituts, una reivindicació que ni la LOE ni l'Estatut del Professorat tenen en compte.

Ensenyament del valencià

El Sindicat és un referent en la normalització lingüística del País Valencià. La defensa de la unitat de la llengua, del seu ús i de l'extensió dels programes d'ensenyament en valencià han sigut pilars de referència en la nostra tasca sindical. La sentència del Tribunal Suprem en contra de la deshomologació de les titulacions n'és un bon exemple.

Hem publicat informes anuals sobre la situació de l'ensenyament i un ALLIOLI monogràfic sobre la llengua i el país coincidint amb la celebració de les trobades d'escoles en valencià.

El treball del Sindicat, amb el suport especial del professorat interí, ha fet possible que es regulara el requisit lingüístic. Ara queda pendent la catalogació lingüística dels llocs de treball, la millora dels plans de formació i l'avanç en l'extensió dels programes d'ensenyament en valencià a totes les etapes educatives.

L'afiliació de l'STEPV-lv participa activament cada any en les trobades, en les campanyes de Compromís per la llengua i en moltes altres activitats en defensa de la llengua, en particular les impulsades per plataformes unitàries, Escola Valenciana o Acció Cultural del País Valencià.

SPE, Inspecció, Cefire, FPA

S'ha treballat per normalitzar la situació dels Serveis

Psicopedagògics Escolars (SPE): plantilles, augment de les places d'Audició i Llenguatge, Psicologia i Pedagogia, provisió ordinària dels llocs de treball, accés dels psicopedagogs al cos de Secundària, assessorament jurídic... Les jornades sobre els SPE, organitzades pel Sindicat, va resultar molt profitosa, a parer de les moltes persones que hi van participar.

La intervenció de STES-I ha sigut decisiva per a aconseguir que el professorat adscrit a la Seguretat Social pugua accedir a la jubilació voluntària, en desplegament de la Disposició Transitòria segona de la LOE. La pressió sindical ha aconseguit la pròrroga de la jubilació voluntària fins a 2011.

Pel que fa a la situació de paràlisi de la Inspecció educativa, STEPV ha denunciat que aquest servei està instrumentalitzat de manera inadmissible per la Conselleria, la qual prefereix un equip dòcil i submís en compte de dotar-lo de professionalitat i credibilitat davant els centres i la comunitat educativa. Hem denunciat els continus nomenaments clientelistes i la manca d'un criteri objectiu per a accedir a les places que exerceixen la funció inspectora.

En canvi, gràcies a les denúncies insistents, hem aconseguit que les assessories dels Cefires isquen a concurs per primera vegada des de 1997.

Pel que fa als actes d'adjudicació de places per al professorat suprimit, en expectativa, provisional i interí, que segueixen sent presencials per facilitar l'elecció del professorat, amb més control i transparència de la provisió, pretenem que totes les vacants siguin proveïdes pels concursos de trasllats o per altres d'específics als quals pugua optar el conjunt del professorat.

Junt amb l'STAPV-Iv, el Sindicat ha iniciat un treball específic per a dignificar la tasca del personal educador d'Educació Especial i Infantil. Hem arreglat centenars de signatures d'un manifest que es va aprovar en les assemblees i hem demanat la negociació de les seues reivindicacions.

Quant a la Formació de Persones Adultes (FPA) hem preparat les reclamacions dels complements d'ESO, caps de departaments i càrrecs unipersonals. El DOGV ha publicat els llocs de treball, s'ha fet el procés d'adscripció del personal del Cos de Mestres i s'anuncia que les places vacants es proveiran en els concursos de trasllats. Falten negociar altres reivindicacions: la transferència del personal de la Diputació de València a la Generalitat, el reglament orgànic dels centres i la signatura del conveni general multilateral.

Hem prosseguit el treball al si de la Mesa dels Agents Socials per l'EPA, amb l'objectiu del desplegar la llei, potenciar el sector i millorar les condicions laborals.

El procés d'adscripció dels mestres a les places del primer cicle d'ESO dels instituts; la millora de la situació del professorat itinerant; la regulació dels programes de Compensació educativa, la normativa sobre alumnat amb necessitats educatives especials, la regulació de l'atenció hospitalària... són altres assumptes objecte de l'acció sindical de l'STEPV

Planificació educativa

El Sindicat ha apostat per una planificació democràtica, amb la participació del conjunt de la comunitat educativa i les administracions

locals. Hem promogut dos estudis sobre la situació dels centres educatius, que han servit per a proposar diverses actuacions que s'han traslladat a l'Administració.

Hem denunciat la massificació de les aules de tots els nivells educatius, les deficiències en les instal·lacions d'alguns centres, el manteniment de barracons escolars i la necessitat de construir més centres. STEPV ha impulsat nombrosos actes de denúncia i pressió per aconseguir unes infraestructures escolars dignes.

Salut Laboral

L'atenció a la salut i la seguretat del professorat ha sigut una prioritat del Sindicat. Les jornades estatals dels STES i les organitzades al País Valencià sobre els plans d'emergència, la responsabilitat civil del professorat o la convivència en els centres de treball en són uns bons exemples. També hem col·laborat amb diversos cursos d'autoformació en centres educatius i hem editat nombroses publicacions.

Hem prestat assessorament al professorat, i hem denunciat situacions concretes responsables del deteriorament greu de les condicions de treball, individuals i col·lectives, del professorat en determinats centres. També s'han impulsat campanyes de denúncia de la sinistralitat laboral, especialment en les commemoracions, cada 28 d'abril, del Dia Internacional de la Salut Laboral.

Hem impulsat campanyes de suport al professorat itinerant, i hem reclamat més seguretat en el seu treball i millors condicions econòmiques i socials.

El Sindicat va aconseguir que la comissió de Salut i Seguretat Laboral i els comitès provincials adquiriren una dinàmica pròpia.

En juliol de 2005 es va subscriure amb la Conselleria d'Educació un acord sobre adaptació dels llocs de treball, Serveis de Prevenció, Pla de Prevenció, delegats de Prevenció dels centres... Ara, cal que l'Administració educativa complisca l'acord i el desplegue amb diligència.

Hem aconseguit agilitzar la concessió d'equips individuals, micròfons i altaveus, de protecció de la veu del professorat i sobre les malalties professionals. Hem desenvolupat campanyes reivindicatives per aconseguir el reconeixement de les malalties professionals. Gràcies a l'esforç, ara és probable que en el pròxim catàleg de malalties professionals es reconega el nòdul de cordes vocals i algunes malalties musculoesquelètiques.

Òrgans de representació

El Sindicat està present en diversos òrgans de participació i representació. A més de les juntes de personal i els comitès de Salut

violència en el treball

per una convivència democràtica
i un treball saludable

Laboral, representants del Sindicat treballen en el Consell Escolar Valencià, el Consell Valencià de l'FPA i en consells escolars municipals. Aquest treball ha servit per a dur-hi la veu del professorat i per dinamitzar-los.

Formació i renovació pedagògica

El Sindicat aposta, ara com sempre, per la renovació pedagògica. En 2004 vam organitzar unes jornades sobre sindicalisme i renovació pedagògica on van participar, entre altres personalitats d'acreditada experiència, com Nico Hirtt, Marta Jiménez, Rafael Porlan o els nostres companys Pere Polo i Jaume Martínez Bonafé. La nostra gent dóna suport i participa de manera habitual a les escoles d'estiu i en els Moviments de Renovació Pedagògica, entitats amb què hem establert un conveni de col·laboració.

El IX Congrés de l'STEPV (Alacant, 2005), va decidir impulsar l'Àrea de Formació i Renovació Pedagògica del Sindicat. Hem constituït l'Escola Sindical de Formació Melchor Botella, en memòria del nostre estimat company, mort en 1994. L'Escola Melchor Botella promou activitats diverses com fòrums, escoles sindicals, debats, jornades de reflexió i cursos de formació específics per als diferents sectors i etapes educatives.

Per desenvolupar accions de cooperació educativa i potenciar el projecte Escoles Solidàries, mantenim un conveni amb el Fons Valencià de Solidaritat. També tenim convenis en vigor amb organitzacions com Tirant lo Blanc, Bloc d'Estudiants Agermanats o ACSUD-Las Segovias.

Moviments socials

Des de la seua fundació, ara fa trenta anys, STEPV-Iv comparteix esforços amb moviments socials i culturals perquè som una organització de caràcter sociopolític, que es preocupa pel territori, per la seua gent, per la llengua, contra les desigualtats de gènere i socials, les persones novingudes, els joves. El Sindicat està compromès a lluitar per la millora de les condicions de vida de les valencianes i valencians. Volem una societat més justa i més solidària, que vol incidir en la política valenciana, sense perdre la pròpia autonomia i capacitat de decisió. Per això, ens integrem en plataformes d'àmbit local, comarcal o nacional i confluint amb d'altres organitzacions de l'Estat i de caràcter internacional.

Som membres de la Internacional de l'Educació, participem en els fòrums socials —Fòrum Social Mundial, Fòrum Mundial per l'Educació, Fòrum Social Europe, Fòrum Social de la Mediterrània, Fòrum Social Valencià— i vam impulsar de manera decisiva, des de l'Àrea de Política Educativa i Moviments Socials, el Fòrum Social Ibèric per l'Educació (FSIPE), celebrat a Còrdova (Andalusia) en 2005. Ara mateix impulsem el Fòrum Social del País Valencià.

El Sindicat està present en les mobilitzacions socials del País Valencià i dóna suport a diverses plataformes ciutadanes: Riu Segura, Xúquer Viu, Ferrocarril públic, Pobresa Zero, Compromís per l'Estatut,

Compromís pel territori, Hospital de Dénia públic, per una RTW pública i de qualitat, contra la Directiva europea Bolkestein, contra la central tèrmica de Banyeres i Beneixama, contra la violència de gènere, plataformes Salvem —el Cabanyal, l'Horta, la Punta, Porxinos...—. Com a part de la Intersindical Valenciana, una delegació de l'STEPV es va desplaçar a Galícia per solidaritzar-se amb la campanya Nunca mais i va participar activament en la neteja de platges del litoral gallec.

Entre les accions solidàries amb l'exterior, el Sindicat ha desplegat una activitat intensa i ha intensificat les relacions internacionals amb sindicats i sindicalistes nicaragüencs, colombians, mexicans, equatorians, iraquians, i segueix mantenint relacions, entre altres, amb organitzacions palestines i saharauis. Recentment hem iniciat relacions amb els amics de la Unione, d'Itàlia.

No a la guerra

El Sindicat sempre ha apostat per la resolució negociada i pacífica dels conflictes. En la Plataforma contra la guerra d'Iraq, hem participat i donat suport a totes les denúncies i mobilitzacions: concentracions, manifestacions, cassolades, cartells... El Sindicat va convocar les accions promogudes per la Confederació Europea de Sindicats i va promoure el 10 d'abril de 2003 una jornada de vaga general contra la guerra, junt amb UGT i CGT, però sense CCOO, els dirigents del qual no s'hi van voler adherir.

Publicacions

Treballem per democratitzar la informació, un patrimoni que sempre està a l'abast del conjunt del professorat. Al nostre web, mitjançant el correu electrònic, ALLIOLI —publicació degana de l'ensenyament valencià—, amb els monogràfics i guies per al professorat, la secció Enxarxats...

Entenem que la defensa de les condicions dels treballadors i les treballadores de l'ensenyament implica millorar la informació i la seua participació en totes les decisions.

Hem assessorat —per iniciativa pròpia o per petició dels interessats— sobre tots els aspectes en què se'ns ha requerit: professorat en pràctiques, concursos de trasllats, processos d'adscripció, oposicions, nòmines, permisos i llicències, sexennis, jubilacions... Hem contestat personalment a qui ens ha consultat —a través d'entrevistes, per telèfon o per correu electrònic— sobre tot tipus de dubtes. També ho hem fet en les visites dels nostres representants als centres docents.

Continuem obstinats a democratitzar tota la informació, perquè sense informació no hi pot haver participació.

Un altre model electoral

La Llei d'òrgans de representació dels empleats públics no reconeix el seu dret real a la negociació col·lectiva. El treball en les juntes de personal i en la mesa sectorial d'Educació mostra que cal fer un gran esforç per a impulsar les seues funcions, perquè el professorat s'hi reconega representat i per fer efectiva la seua funció d'interlocució davant l'Administració.

Des de 2002 els altres sindicats de la mesa sectorial d'Educació —sumen el 56% de la representació— han actuat com un bloc que, fent el joc a l'Administració, ha procurat bloquejar nombroses iniciatives de l'STEPV-lv. I malauradament, a voltes, ho han aconseguit. Per això, aquestes eleccions sindicals són tan importants. En els àmbits de representació on la nostra organització disposa d'una majoria suficient, la negociació, la participació, la informació i les condicions de treball són ben diferents. Però no ens hem de confiar perquè la nostra representació i els nostres recursos depenen dels resultats electorals. Per això cal que ens mobilitzem per aconseguir el màxim suport del professorat valencià. A les eleccions sindicals es trien delegades i delegats per a les juntes de personal docent i es decideix la representació de cada sindicat en la mesa de negociació. Les organitzacions que obtinguen almenys un 10% del total de delegats estaran presents a la Mesa Sectorial d'Educació.

Aquest model d'eleccions no és el nostre. En 1987, l'Administració i alguns sindicats van pactar la normativa d'eleccions sindicals, la Llei d'Òrgans de Representació. La Llei s'ha modificat en 1994 i 2006, amb el consens de CCOO, UGT, CSIF i l'administració central, amb la intenció d'assegurar-se la seua presència —independentment dels vots que obtinguen— en les meses de negociació i excloure'n tots els altres sindicats. Els tres sindicats al·ludits estaran presents en les negociacions, encara que no obtinguen cap delegat en el sector, encara que no els vote ningú. Així és com entenen alguns la democràcia i la participació. Altres només depenem del vot del professorat.

Que en l'ensenyament se celebren eleccions d'àmbit provincial suposa que els ensenyants —un dels sectors amb més treballadors de les administracions públiques— trien menys delegades i delegats, una circumstància que desvirtua la voluntat del

professorat, la representació del qual queda discriminada en la mesa general de la Funció Pública. Per això en els acords pactats en aquesta mesa, a Madrid o a València, molt sovint es margina l'STEPV, l'organització més representativa dels treballadors i les treballadores de l'ensenyament.

Al País Valencià es trien tres juntes de personal, una per cada província. El Sindicat va proposar augmentar-ne el nombre fins a cinc (tres a València, dos a Alacant i una a Castelló), per apropar les delegades i els delegats sindicals al professorat. La proposta va rebre la negativa de la resta de sindicats, els mateixos que han acordat constituir cinc juntes de personal a la Comunitat Autònoma de Madrid.

Eleccions 2002

En 2002, STEPV-lv va ampliar la majoria, una victòria que revalidava per cinquena vegada la seua hegemonia en el sector. Els resultats electorals, en vots i delegats respectivament van ser: STEPV-lv (11.570, 63); CCOO (6.241, 32); ANPE (3.751, 21); UGT (3.199, 18); CSIF (2.014, 9); USO (512, 2); AFID (819, 0); CGT (326, 0).

El Sindicat, l'organització que compta amb més vots en l'àmbit de la Generalitat, és majoritari en la mesa d'Educació i està present en la mesa general de la Funció Pública valenciana. El professorat va donar suport a les candidatures que defensaven "una opció sindical autònoma, participativa, democràtica, progressista i valenciana, a

l'oposició a les polítiques educatives conservadores i privatitzadores i als esforços per millorar les condicions laborals del professorat i la defensa de l'ensenyament públic valencià". En les mateixes eleccions, la Confederació de STES, la segona organització sindical de l'Estat implantada en el sector, va ser l'única força que va incrementar els seus delegats.

Compartim decisions

Ara és el moment de repassar la tasca feta i decidir. Nosaltres compartim decisions i compromisos amb les treballadores i els treballadors de l'ensenyament. En les eleccions sindicals del 30 de novembre, però també en el treball diari, la nostra força dependrà del suport del professorat. Des de l'STEPV apostem per un altre sindicalisme en l'ensenyament, més plural i participatiu. La tasca desplegada en aquests quatre anys mostra que tot això és possible. Amb tu, millor.

Actes de presentació de les candidatures

VALÈNCIA

Seu del sindicat, 17 nov. a les 21 h.

Sopar i festa presentació de campanya i inauguració noves dependències de la seu.

CASTELLÓ

Casal Jaume I, divendres 10 nov. a les 19,30 h.

ALACANT

Sopar, divendres 10 de novembre. Lloc i hora a confirmar.

BENICARLÓ

Seu del sindicat. Divendres 17 nov. a les 19,30 h.

ELX

Cafeteria Mantis, (a prop Centre de Congressos), dimarts 28 nov. a les 21 h.

LA VALL D'UIXÓ

Dimecres 22 nov. Després de l'assemblea.

SEGORBE

Dimarts 14 nov. a les 19 h. IES Cova Santa. Escola rural: primària i secundària.

Els nòduls de cordes vocals, en el nou quadre de malalties professionals dels ensenyants

Un reial decret incorporarà importants reivindicacions en matèria de salut

Àrea de Salut laboral
El nou quadre de malalties professionals en el sistema de la Seguretat Social que recull un projecte de reial decret, actualment en tràmit, substituirà el quadre obsolet encara vigent, que datava de 1978. És un motiu de congratulació per a tots els que des del Sindicat treballem en aquesta àrea perquè sentim que en aquest canvi substancial ha pesat molt la nostra insistència reivindicativa d'anys i anys exigint el reconeixement de malalties professionals. En aquest treball persistent, desplegat al País Valencià per la Intersindical i al conjunt de l'Estat per la Confederació d'STES-i, s'ha pressionat davant els ministeris de Treball i Sanitat perquè es reconeguen les malalties professionals en el sector de l'ensenyament, començant, en primer lloc, pel nòdul de cordes vocals.

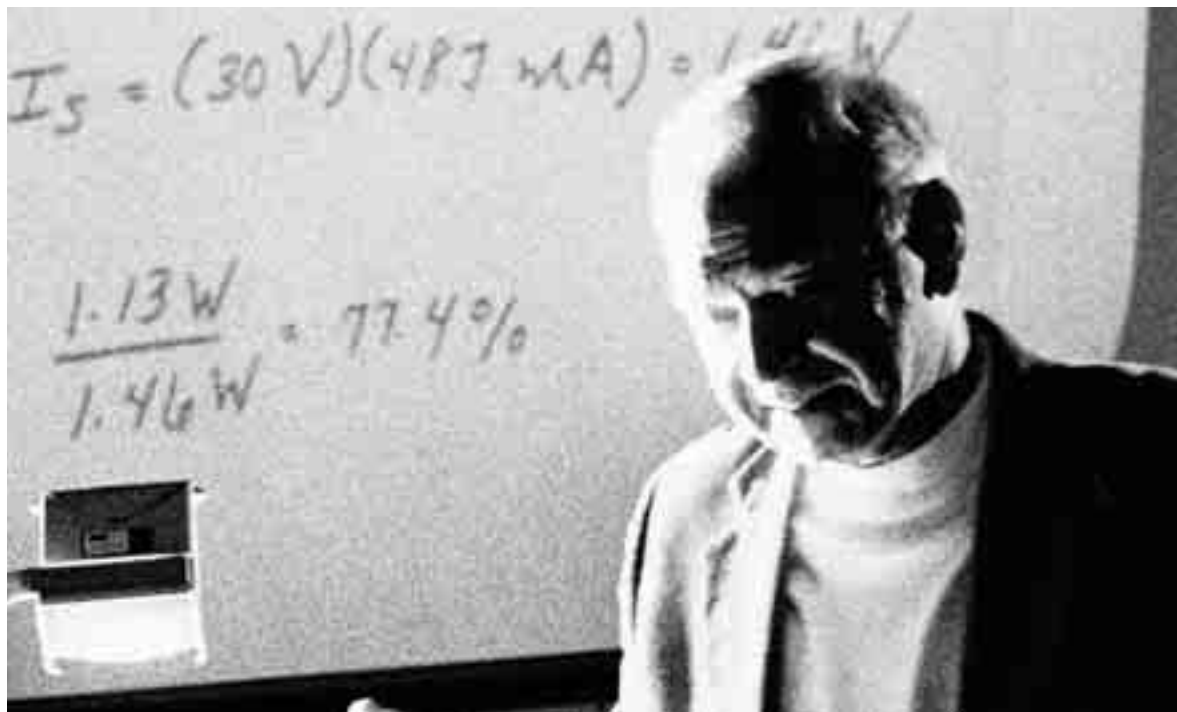
■ Campanyes de sensibilització

La primera campanya de sensibilització, impulsada per STES-I, STEE-EILAS i USTEC-STES, amb la participació dels claustres d'arreu de l'Estat, es van arreplegar milers de signatures de treballadores i treballadors de l'ensenyament que es van presentar en juny de 2001 davant les administracions.

En novembre de 2001, en una entrevista amb alts càrrecs del Ministeri de Sanitat, l'administració va acceptar algunes de les reivindicacions que els vam presentar. La proposta que el govern espanyol va trametre posteriorment al Parlament Europeu incloïa el reconeixement del nòdul de cordes vocals en la relació de malalties professionals a Europa. No obstant això, la malaltia no es va incorporar finalment perquè només va rebre el suport dels delegats espanyols i belgues. La segona fase de la campanya de sensibilització, en 2002, va culminar amb una nova recollida de signatures i centenars d'actes de claustre. I des de llavors, el Sindicat no ha deixat d'insistir.

Des de fa tres anys, el Sindicat ha desplegat iniciatives de sensibilització

en matèria preventiva, atès que la llei de prevenció estableix l'obligació d'administracions i empreses de protegir la salut dels treballadors i les treballadores. En el

ARXIU

tractament preventiu s'ha d'actuar no sols en els danys que afecten específicament un col·lectiu concret —malalties professionals—, sinó en totes aquelles afeccions relacionades amb el treball. Si, malgrat tot, les administracions decideixen mantindre un quadre de malalties professionals, el Sindicat insistirà que la llista continue oberta i que les disposicions legals arrepleguen el nòdul de cordes vocals, juntament amb d'altres que afecten diferents sectors laborals.

Els delegats de Prevenció, comitès de Seguretat i Salut Laboral, juntes de Personal i altres òrgans de participació estan insistint davant les administracions i les empreses perquè complisquen l'obligació de protegir la salut dels treballadors. Els plans de prevenció de riscos laborals —pendents encara d'aplicar a partir d'enguany en l'ensenyament valencià segons s'ha acordat en la comissió sectorial de Seguretat i Salut Laboral— han d'identificar, avaluar i adoptar les mesures preventives adequades.

El projecte legal de modificació de malalties, que s'ha d'aprovar en 2006, ha d'incorporar els nòduls en la relació de malalties professionals. No obstant això, aquesta llista no arreplegarà totes les reivindicacions històriques, és a dir, el reconeixement com a contingència professional —amb dret a prestacions i prevenció— de qualsevol patologia o malaltia relacionada directament amb el treball —article 4.3 de la Llei 31/95 de Prevenció de Riscos Laborals—, com les malalties relacionades amb la síndrome musculoesquelètica i altres de relacionades amb l'estrès i els riscos psicosociales en ambients de treball.

■ Canvis legals

La novetat més significativa de la nova normativa és l'establiment d'un nou quadre de malalties professionals, un model obert en el qual es pot incorporar qualsevol malaltia de què es demostre una vinculació directa amb el treball, a diferència de l'anterior regulació, que presentava un llistat tancat de malalties i els seus agents causants.

El desenvolupament normatiu de la vigilància de la salut permetrà determinar i identificar totes les malalties professionals lligades amb el nostre perfil docent. Aquesta és la raó per la qual apostem per què la llista de malalties quede oberta. De fet, hi ha facultatius que han detectat malalties ocasionades pel treball que s'han confirmat a través de l'acció sindical. Entre les malalties professionals cal incorporar des de les infeccioses més comunes a altres de més estranyes, així com aprofundir en determinats estudis, per exemple la fibromiàlgia.

Un altre canvi legal del nou reial decret és el que faculta els professionals de la sanitat perquè puguin comunicar als òrgans competents totes les malalties professionals, encara que no estiguin formalment reconegudes. La llei també incorpora un model d'informe de malaltia professional i en regula la tramitació.

■ Malalties noves i cobertura

El projecte incorpora a la llista totes les malalties professionals incloses en l'annex I de la Recomanació de la Comissió de les Comunitats Europees (2003/670/CE). Entre elles hi ha les malalties derivades de l'amiant, alguns trastorns musculoesquelè-

tics i els nòduls de les cordes vocals.

Quan s'aconsegueix un diagnòstic d'accident laboral o de malaltia professional, les prestacions a les quals té dret el treballador o la treballadora són diferents de les de la malaltia comuna: assistència obligatòria per qualsevol metge; el treballador té ple dret, encara que no se li haja donat l'alta; no hi ha falta del període de cotització pròpia; els medicaments i pròtesis són gratuïts; hi ha dret a indemnitzacions per lesions permanents no invalidants; base reguladora més favorable, si de la malaltia es deriva una invalidesa; els tractaments especials, si calen, van a càrrec de la mútua d'accidents de treball i malalties professionals o de Muface. A més, s'estableix la possibilitat d'un període d'observació —amb una incapacitat temporal de sis mesos, prorrogable per sis més— quan siga necessari per a l'estudi i el diagnòstic, així com en trasllats de lloc de treball. També hi ha l'obligació de practicar un reconeixement mèdic previ a l'ingrés en els llocs de treball amb risc professional, amb una periodicitat semestral, encara que dependrà del tipus de risc.

Més informació:

- Projecte de reial decret, amb el Quadre de Malalties Professionals en el sistema de la Seguretat Social:

<http://www.intersindical.org/salutlaboral/stepv/indexslaboral.htm#reivin>

- Llista completa de malalties, agents que les provoquen i activitats que les causen, poden consultar-se en la nostra pàgina Web http://www.intersindical.org/salutlaboral/stepv/propuesta_cuadro-enfer.pdf

Alumnos hiperactivos y con déficit de atención (TDAH): problemática y estrategias para el docente

Instituto Valenciano de Pediatría y Puericultura

Dia 28 de noviembre de 2006
Mesa redonda. 19,30 horas
Lloc: Hotel NH Center (al costat de l'estació d'autobusos de València)

Moderador: Dr. Ignacio Manrique Martínez (Director del Instituto Valenciano de Pediatría).
- Concepto del TDAH desde el punto de vista del neuropediatra.
Dra. Montserrat Tellez de Meneses Lorenzo (Neuropediatría, H. Infantil La

Re).
- El TDAH como interferencia en los procesos de aprendizaje del escolar.
Dr. Jesús Gandía Correa (Equipo Médico de N.E.E. de la D.T. de Educación de Valencia).
- El alumno hiperactivo en el aula:

Perspectiva del docente.
D^{na} Desamparados Lucía Lafargue (Maestra de Educación Infantil).
- Estrategias de intervención educativa.
D. Luis Abad Mas (Terapeuta del Centro de Neurodesarrollo Interdisciplinar)

PUBLICITAT

Massificació d'alumnat, barracons i manca de planificació educativa, constants en els darrers anys

L'inici del curs, amb més necessitats, torna a mostrar la insuficiència dels recursos previstos per Conselleria

Infantil i Primària: Conselleria, desbordada per la manca de planificació

Allioli

Un any més, Educació s'ha vist desbordada per la manca de planificació, la massificació i els barracons, tres elements clau que fan palesos els problemes que acusa el sistema educatiu valencià, amb falta d'escoles, aules amb el nombre màxim d'alumnes, improvisacions dels responsables de la Conselleria, absència de recursos per a atendre les noves necessitats educatives i l'alumnat immigrant, entre altres evidències. STEPV-lv ha qualificat d'intolerables les declaracions realitzades pel conseller Font de Mora, que ha acusat tant els anteriors governs socialistes de Joan Lerma com els immigrants de la greu situació que pateixen els col·legis valencians i no assumeix les seues responsabilitats.

Malgrat tot, assegura el Sindicat, "l'ensenyament públic gaudeix d'una vitalitat notable, gràcies a l'esforç del professorat i de la comunitat educativa que, amb el seu compromís, segueix contrarestant les mancances i imprevisions i irresponsabilitats de l'Administració".

■ **Infantil.** L'Administració no complirà l'Acord de 24 de novembre de 2005 i només crearà 177 llocs de treball, dels 326 que havia de crear, malgrat l'important increment d'alumnat (3,5%) en aquesta etapa, el doble de la mitjana (1,7%).

■ **Personal.** La pràctica totalitat del professorat estava en el seu lloc de treball el primer dia de classe, gràcies al fet que les adjudicacions de places en els actes presencials de juliol, una mesura que el Sindicat qualifica de positiva.

■ **Calendari escolar.** Persisteix la dificultat que pateix el professorat de programar el curs — incloses totes les tasques administratives, organitzatives, didàctiques i pedagògiques— amb només una setmana temps respecte a l'inici de les classes.

■ **Ensenyament en valencià.** Un altre curs més, l'ensenyament en valencià no presenta una extensió significativa, ni qualitativa ni quantitativa.

■ **Personal d'administració i serveis.** En els centres s'acusa la falta de personal bibliotecari, auxiliars de gestió, personal sanitari i educadors, entre altres professionals.

■ **Despeses de funcionament.** La partida pressupostària per aquest concepte és clarament insuficient per a cobrir totes les necessitats dels centres.

■ **Convivència.** La Conselleria ha presentat el pla PREVI i diverses normes per a resoldre els problemes de convivència en els centres docents que només han servit per a incrementar encara més la càrrega de treball dels equips directius i del conjunt del professorat, però no per a resoldre el problema. El Sindicat proposa mesures concretes, entre elles reduir les ràtios, dedicar més recursos a la formació del professorat, modificar la normativa d'organització i funcionament dels centres, ampliar les plantilles o revisar la jornada laboral i escolar.

■ **Ràtios.** La reducció de la ratio és una mesura necessària per a respondre a la demanda creixent de llocs escolars públics motivat per un augment demogràfic, sobretot de població immigrant. Davant aquesta situació, la Conselleria respon augmentant-la de manera generalitzada en Infantil de tres anys fins a 25 alumnes per aula i en molts centres, les ràtios reals són superiors a les legals.

■ **Infraestructures i barracons.**

A tot el País Valencià hi ha instal·lats un total de 865 barracons o "aules prefabricades", segons la terminologia que prefeix emprar l'Administració. Sense culminar cap programa d'infraestructures escolars, l'Administració en presenta un de nou que ja està desfasat, una mostra fefaent de la manca de planificació dels actuals responsables d'Educació.

■ **Alumnat immigrant.** Més de 71.000 alumnes nous ingressats estan escolaritzats en el sistema educatiu valencià. En el curs 2005/06, per iniciativa del Ministeri, Conselleria va establir per conveni els programes PASE, PAE i PAA, però fins aquest curs no s'han aplicat des de setembre. Així i tot, la inversió en personal ha estat inadequada, amb l'establiment de mitges jornades per tal d'estalviar diners.

■ **Compensatòria.** Conselleria continua sense fer públic, un any més, el percentatge de distribució d'alumnes entre la xarxa pública i privada, com estableix la legislació sobre alumnat amb necessitats de compensació educativa.

Secundària i Ensenyaments de Règim Especial: Més mitjans per a respondre als canvis legislatius

Allioli

Amb la imposició del calendari escolar per part de l'Administració, les activitats lectives del curs es van iniciar quan els centres encara matriculaven alumnat. En un context determinat per la incògnita sobre l'abast dels canvis previstos en la nova llei d'educació (LOE), en els primers dies del curs no va faltar el tradicional intercanvi d'acusacions entre el govern i sectors de la comunitat educativa, provocat per la incapacitat dels responsables polítics d'invertir més recursos en el sistema educatiu.

Les dades més recents, publicades des de diferents instàncies espanyoles i internacionals, apunten que l'anomenat fracàs escolar espanyol supera la mitjana de l'OCDE. Però, de més a més, l'índex valencià supera en més d'un terç la mitjana espanyola d'alumnat que no obté el títol de Graduat de Secundària. Mentrestant, manquen recursos per a encarar les dificultats del sistema. Aquesta manca d'inversions en educació contrasta amb la riquesa econòmica generada en altres sectors com els serveis o la construcció, un fet que col·loca el País Valencià amb un creixement econòmic important que oculta els déficits greus en un sector estratègic com l'educatiu.

■ **Canvis demogràfics**

Les dificultats de l'educació en un món canviant són innombrables: la complexitat i la conflictivitat en els centres educatius augmenta de manera incessant; els serveis públics es mostren incapaços per a respondre als canvis demogràfics; la desregulació de la vida acadèmica és manifesta en molts aspectes; hi ha una escassa resposta del sistema als canvis generats per la societat de la informació; les plantilles docents són inestables; la privatització de recursos i de serveis públics és constant; hi ha importants déficits en titulacions que formen per al món laboral... Pel que fa a la demografia, segons la Direcció Territorial d'Educació de València, en el curs 2005/06, més de 8.500 alumnes immigrants de Secundària estudiaven en instituts públics, mentre que no arribaven a 2.000 els que ho feien en centres privats.

■ **Recursos insuficients**

El retard de les intervencions per a millorar i construir infraestructures educatives està provocant que en molts instituts de Secundària el treball es realitze en condicions inadequades. Aquests centres només funcionen amb un èxit pon-

derat, gràcies a l'esforç d'equips educatius i directius. Mentrestant, l'administració educativa continua sense assignar als centres més complexos una dotació suplementària d'especialistes, com ara professionals de la psicopedagogia o la pedagogia terapèutica o personal d'administració i serveis.

És palés l'incompliment amb les organitzacions sindicals dels calendaris de treball per part de la Conselleria pel que fa a les normatives reguladores de les activitats als IES: organització horària, guàrdies —especialment, la de pati—, dotació de personal mèdic, educadors o mediadors culturals. Només s'han realitzat avanços tímids en alguns programes de Compensatòria.

■ **Convivència en els instituts**

En un context amb més heterogeneïtat d'estudiants, sobretot en l'ESO, en alguns centres hi ha sectors molt minoritaris d'alumnes que, amb comportaments intolerables, provoquen incidents dins de l'entorn escolar. Aquestes conductes, genèricament qualificades com "violència escolar" —encara que en moltes ocasions es tracta simplement de manifestacions de mala educació i incivisme—, són un problema greu per a un grup reduït

de centres. Malgrat que els problemes solen estar ben delimitats, la incapacitat de l'Administració de dotar els instituts que ho necessiten dels recursos adients, unit a la confusió provocada pels missatges sensorialistes d'alguns mitjans de comunicació arran dels incidents, ha arribat a generar entre les famílies un clima de preocupació que voreja en alguns casos l'alarma social.

■ **Problemes en ensenyaments artístics i d'idiomes**

- Retard en les adjudicacions de places docents en ensenyaments artístics. L'acte es va celebrar el 30 de setembre.
- Manca de places d'estudi i infraestructures en les escoles d'Idiomes i als conservatoris.

■ **Desenvolupament de la FPA**

- Absència d'un pla de construcció, adequació i dignificació de centres.
- Manca de normativa reguladora i de promoció dels plans territorials de Formació de Persones Adultes.
- Retard en la signatura del conveni general multilateral entre la Generalitat i les corporacions locals.
- Manca de personal d'administració i serveis i d'equips multiprofessionals.

ARXIU

Ciutadans integrats, ciutadans desintegrats

Un currículum d'Educació per a la ciutadania per a una ciutadania diversa

Joan Pau Cimarro

El mes de juny, en una estranya roda de premsa amb diverses associacions i organitzacions no governamentals, el Ministeri d'Educació presentava l'esborrany del currículum de la futura assignatura d'Educació per a la ciutadania, que s'impartirà al final del tram de Primària i de Secundària Obligatòria a partir del curs 2008/09. El document s'acompanyava d'un full amb la competència bàsica de ciutadania que ha de contindre el currículum que, en aplicació de la Llei d'Educació (LOE), haurà d'estar enllestit —per a la disposició de les comunitats autònomes i la seua publicació en els corresponents diaris oficials— abans de desembre.

Sembla que, per raó de les diferències partidàries, eclesials i governamentals, la futura assignatura és un dels camps de batalla de l'aplicació de la LOE. Els representats de la Conferència Episcopal han proclamat la possibilitat, en ús del dret a l'objecció de consciència, d'aconsellar les famílies que no cursen l'assignatura, atés que la presumpta educació en valors laïcistes que defén pot ofendre les seues creences religioses. Tot això, malauradament, és resultat d'un seguit d'intoxicacions polítiques propiciades per un debat allunyat de la prudència i el consens que l'aplicació de la nova legislació educativa necessiten.

En Europa

En desembre de 2004, la Comissió Europea aprovava una sèrie de mesures que incloïen una directriu de reforma dels plans d'estudis dels estats membres. Aquesta disposició aconsella adoptar mesures educatives per a afrontar la problemàtica de la ciutadania europea en el context dels constants canvis econòmics i demogràfics i l'impacte d'aquests processos en la construcció de la identitat europea.

Els estats membres de la UE

s'han convertit fa temps en terra d'acollida —sobretot dels habitants d'Àfrica, però també d'Àsia i Amèrica—, una acollida que no pot amenaçar la cohesió social i cultural. Vèncer el fracàs de les polítiques d'integració a Europa —amb l'increment de les conductes racistes, els avanços electorals de l'extrema dreta o els brots de violència provocats per fonamentalistes de sectors d'immigrants de tercera generació— és un dels reptes culturals de la Unió Europea.

La mateixa Comissió Europea ha evidenciat, posteriorment, que les polítiques educatives aprovades en aquest sentit estan lligades a la preocupació institucional per les dificultats de la integració social. Les mostres —les que provoquen reaccions extremes hostils, com els atemptats terroristes a Madrid i Londres, o l'augment de la xenofòbia i el racisme— necessiten també tractament dins dels sistemes educatius.

El projecte d'Educació per a la ciutadania esdevé, per tant, un instrument amb el suport de les institucions europees i un compromís de la Unió. En aquest context, resulta extemporània i local la reacció dels representants episcopals catòlics espanyols, una reacció que únicament pot entendre's en el context de les polèmiques locals agressives que enfronten la dreta religiosa espanyola amb la "invasió laicista", segons ells, protagonitzada per les polítiques de la socialdemocràcia espanyola. L'ensenyament de l'assignatura de Religió —un tema polèmic que fa de soroll de fons— ha de situar-se, diu el Concordat, al mateix nivell que les assignatures fonamentals.

Valors

La Reforma LOGSE (1989) plantejava la possibilitat que una assignatura, Educació per a la convivència, s'impartira en 4t d'ESO. El disseny curricular la va incloure per a la seua avaluació, amb el nom d'È-

tica, dins de l'àrea de Ciències Socials, Geografia i Història; una mesura que va provocar l'enfrontament entre especialistes, en atribuir-se la docència als de Filosofia. La cosa va acabar, com era lògic, amb la segregació de l'assignatura a Filosofia i amb un currículum híbrid entre la Introducció a l'Ètica i l'Anàlisi de Problemes Sociològics Contemporanis. Amb dues hores setmanals era fàcil que la cosa quedara en no res.

A més, els intents d'introduir l'Educació en valors han quedat arraconats dins les àrees transversals, ignorades sistemàticament en Secundària. Aquest desconeixement està provocat per la separació de departaments didàctics, la incomunicació entre les assignatures i una tradició acadèmica d'especialistes que usen llenguatges diferents com a "professors", mai com a "educadors". La formació inicial d'una llicenciatura "separada de la realitat", com afirmen algunes organitzacions no governamentals i de voluntariat, juntament amb la diversitat de l'alumnat adolescent, són altres dèficits encara pendents de solució.

El currículum academicista és un dels defectes de base que conté l'esborrany presentat pel Ministeri. El fòrum "La educació per a la ciutadania en el context escolar europeu", celebrat a Madrid pel juliol passat, va comptar amb notables inspiradors de l'assignatura i va proposar la realització de temaris i la convocatòria d'oposicions on pogueren concórrer els futurs especialistes per formar ciutadans. Segons els experts del fòrum, el professorat d'Història i Filosofia, al qual se li pot aplicar a priori l'atribució docent de la futura assignatura, necessita major qualificació per a impartir-la.

Per acabar, plantege un breu apunt crític a la proposta: ¿No seria més pràctic educar els alumnes en la participació democràtica responsable dins de la comunitat educativa, en els mateixos centres escolars? ¿Algú pensa encara que amb dues hores setmanals es poden formar els futurs ciutadans?

Nous 'plans de convivència' en el marc d'una Llei de Qualitat derogada

Ramon Torres

Poc abans d'entrar en vigor la Llei d'Educació (LOE), la Conselleria publicava al *Diari Oficial de la Generalitat* (10/05/06) una ordre que regula, d'acord amb la derogada Llei de Qualitat (LOQE), l'elaboració dels plans de convivència dels centres educatius. El conseller ho va anunciar sense fer cap consulta prèvia als representants de la comunitat educativa. La nova disposició, que no representa cap novetat —fa anys que els centres valencians s'autoregulen a causa de l'abandó de l'Administració—, només conté un batibull de recomanacions i orientacions formulades amb bona voluntat. De la norma cal destacar algunes mesures que provoquen irritació, com els anomenats programes de promoció de "l'empatia" per a afrontar situacions conflictives. Els governants han preferit aquesta fórmula en compte de l'impuls a mesures organitzatives previstes en l'Ordre d'Atenció a la Diversitat. També sorprén (art. 4t) l'al·lusió al "professor de Psicologia i Pedagogia amb funcions d'assessorament", en referir-se a l'equip d'Orientació Psicopedagògica. D'altra banda, és especialment greu la desconexió existent entre les mesures de convivència i les actuacions organitzatives estrictament educatives, però és probable que la intenció haja sigut assignar una funció de caràcter merament burocràtic a l'Institut d'Avaluació Educativa (IVAQE), l'ens que segons l'ordre s'ocupa de l'avaluació dels plans que hauran d'aprovar-se ara i que suposaran més ocupació, també burocràtica, per als centres i els equips educatius.

Amb més recursos i dotació de personal especialitzat, la millora dels espais educatius i el tractament dels agrupaments de l'alumnat, unes polítiques públiques assistencials rigoroses, així com el respecte institucional a la tasca del professorat, la convivència faria els autèntics progressos que la societat necessita.

El batec de l'instint participatiu

150 participants en el primer Fòrum sobre Convivència, participació i gestió democràtica

Joan Cortés

Centenar i mig de participants van interviure en el Fòrum "Convivència, participació i gestió democràtica en els centres educatius", organitzat per l'escola sindical Melchor Botella i celebrat el 21 d'octubre en l'institut Benlliure, de València. Entre els inscrits al fòrum hi havia professorat, membres d'equips directius, membres d'associacions de mares i pares i personal d'administració i serveis, entre altres col·lectius, una diversitat que, segons portaveus de l'Escola Sindical Melchor Botella, organitzadors de la trobada, "palesa l'interès per debatre i trobar fórmules participatives amb què dinamitzar els centres i expressa la preocupació creixent per l'erosió de la cultura participativa a l'àmbit de les comunitats educatives".

Amb una atenció específica cap a les experiències, les perspectives i les resistències davant la Llei d'Educació (LOE), el fòrum havia programat una conferència de Cèsar Muñoz sobre experiències als centres educatius i una sessió amb grups de treball que van debatre aspectes com la participació, la immigració, la funció de les famílies i els estudiants, així com del personal de suport i el d'administració i serveis.

En la seua intervenció, Cèsar Muñoz va insistir que "no ens podem ni plantejar renunciar a la cultura participativa per motius vitals". La "pedagogia de la vida quotidiana" que va plantejar aquest tècnic de participació ciutadana, recordava els plantejaments de Freinet i Freire. Davant l'intent simplificador dels ideòlegs neoliberals de convertir les persones en sers unidimensionals, Cèsar Muñoz insisteix en la "pluridimensionalitat". L'autoestima, el reconeixement mutu, les emocions, els sentiments, les relacions humanes i els espais urbans formen part de la seua geografia conceptual l'objectiu de la qual és "propiciar estructures organitzatives humanitzades i humanitzadores que aporten l'enriquiment necessari de comunitats i d'individus". Segons Muñoz, "la negació de la paraula i el desterrament dels àmbits de decisió de quasi el 50% de la població, constituït per xiquets, adolescents i joves, justificaria en part els esclats de violència i insubmissió d'aquest col·lectiu. Caldria valorar la seua integració en

la mesura que representaria una oxigenació dels processos d'aportació d'idees i la seua incorporació a una dinàmica madurativa arrelada a la cultura democràtica".

Prohibit atrinxer-se

En el torn dels centres educatius, Àngels, una de les participants aclareix que "democràcia no és fer un esforç per a coincidir amb tot el món, sinó tindre el coratge d'exposar idees pròpies, progressar en la seua materialització contextual i aconseguir la col·laboració del col·lectiu". Val a dir que un considerable percentatge de centres han recorregut un camí molt dur cap a una educació plural, integradora i democràtica, però que, finalment, han recol·lectat els fruits en la seua aportació a la ruptura amb la tradició educativa franquista.

La qüestió no és ser bo, bonic i barat. "Tot té el seu preu i has d'estar disposat a pagar-lo. Si no les paraules se les emporta el vent", diu Paco, de l'Horta Sud, un mestre a qui res no li ve de nou, a qui li agrada dir al pa, pa i al vi, vi, que renova diàriament el seu compromís. Al seu costat, Maria, que té una filla en un institut de Castelló, argumenta: "El centre educatiu ha de ser un espai compartit per tot els qui l'habiten. L'escola era abans era un medi hostil però ara, gràcies a que hem aconseguit més participació, és un punt de trobada".

Coses més complicades s'han vist. Lluís, un professor d'Alacant que ha estat sempre vinculat a equips directius, explica: "El major repte de qualsevol organització és constituir equips de gestió i de treball suficientment cohesionats que aconseguisquen, com fa el rent amb la massa de pa, transmetre una dinàmica creativa a tot el col·lectiu. És un desgast constant el dia a dia en el centre. Només podem remuntar el vol amb una democràcia viva i extremadament operativa".

Volem qualitat, però no som un rentaplats. Batiste insinua que "quan els alumnes assoleixen hàbits de participació, és un goig veure'ls respectar el torn de paraula, escoltar el parer dels companys i usar arguments dialèctics per rebatre, fer propostes, valorar situacions, etc.". "Això no hi surt per generació espontània, puntualitza, és l'engranatge ben engraiat el que fa moure l'escola, en què ens sentim tots identificats, és una ànima compartida amb una gran dosi d'eficàcia". Bones vibracions.

¿És bona qualsevol conciliació?

Pilar Gregori

En el marc de la Mesa Sectorial d'Educació, la Conselleria abordarà en breu la negociació de la conciliació de la vida familiar i laboral. En aquestes ratlles reflexionaré sobre el tema, amb la perspectiva d'aconseguir per al professorat una vertadera igualtat de gènere.

Si la societat i el mercat de treball es regeixen per imaginàries patriarcales i productivistes que penalitzen que els homes destinen una part del seu treball assalariat a "temps per als altres", difícilment s'hi acolliran. Aquestes serien les resistències masculines.

la presència masculina es concep com un "ajut" on ells no se senten responsables

Afortunadament, aquests imaginàries estan canviant de forma notòria entre la població masculina més jove, la qual ha sabut redefinir el significat de la paternitat. Però amb tot i això, encara queden força obstacles per superar. Certament, dissenyar fórmules dirigides en exclusiva als pares, a través de drets no transferibles a les dones, suposa adoptar un paper més actiu des de la perspectiva de gènere que no només pot incidir en un canvi dels imaginàries — més implicació dels pares en la cura dels menors— sinó que, des d'una lògica estrictament econòmica, pot contribuir a desincentivar els empresaris fins al punt que preferisquen contractar un home abans que una dona.

Però el problema no és només que els homes eludeixen les seues responsabilitats. Les mateixes dones es consideren sovint les úniques responsables d'assolir aquesta conciliació, especialment en tot allò que té a veure amb les tasques de responsabilitat i organització del treball domèstic-familiar. No s'ha d'oblidar que el treball de gestió i responsabilitat domèstica és una càrrega però alhora és un poder. Certament, a les dones els agradaria compartir les tasques i responsabilitats domèstiques i familiars però, alhora, senten la pressió familiar i social d'haver de sentir-se'n les úniques supervisores i gestores i, en alguns casos, fins i tot les úniques executores. Aquesta paradoxa es resumeix en un doble lema: "Els homes no volen pensar en el treball domèstic i familiar" i "Les dones no volen cedir el poder domèstic". Aquestes serien les resistències femenines.

Així mateix, a més dels escassos serveis per a les famí-

lies, no es pot oblidar que molts ciutadans i ciutadanes no els conceben com a serveis exigibles i demandables, uns drets bàsics de ciutadania. Això es deu, en primer lloc, a un *rerefons sociocultural familista*, on les famílies han estat sempre un dels pilars de provisió de serveis bàsics de suport i de cura a persones dependents. En segon lloc, ho podem atribuir també a la influència d'un Estat del benestar assistencialista, amb poca tradició en la demanda de drets socials de ciutadania.

Per altra banda, mentre la cultura empresarial contradiu la filosofia de les polítiques de conciliació, per més normatives que s'impulsen, les persones assalariades —sobretot els homes— seran refractaris a utilitzar-les per por de les represàlies i dels costos en la seua promoció i el seu futur laboral. Em referisc al treball presencial i a les llargues jornades laborals organitzades a partir dels horaris partits, amb una llarga pausa per a dinar que suposa haver de passar moltes hores a la faena al llarg del dia. Aquesta cultura empresarial comporta més desigualtat per a les dones des del moment que els empresaris segueixen considerant el treball domèstic-familiar com una qüestió privada, convençuts que resulta més car contractar una dona que no un home.

Un altre aspecte simbòlic-cultural que incideix de forma negativa és la gran desvalorització i manca de consideració social del treball domèstic-familiar. ¿Com es pot pretendre que els homes s'incorporen per voluntat pròpia a un àmbit socialment infravalorat —que no ofereix prestigi, ni estatus—, en el qual estan legitimats per a absentar-se? És cert que els imaginàries estan canviant, sobretot entre els més joves, però molt sovint la presència masculina es concep com un "ajut" a un treball on ells no se senten responsables.

Tota mesura o línia d'acció que obvie la falta d'equitat de partida entre homes i dones, entre treball productiu i reproductiu, no conduirà a la conciliació, sinó només al fet que les dones acumulen més càrrega total de treball. Si les polítiques de conciliació es conceben només com a instrument per a augmentar l'ocupabilitat de les dones i la seua disponibilitat, difícilment millorarà la seua situació dins i fora de la família. Llevat que elles siguen capaces de qüestionar la centralitat del sistema productiu i el fonament de les desigualtats de gènere.

El primer Encuentro de organizaciones de inmigrantes acuerda crear una red estatal

Allioli

El Foro Social Europeo de Atenas (mayo 2006) convocó, el 7 de octubre, un Día de Acción Europeo por los derechos de los migrantes, retomando las movilizaciones de 2004 y 2005, en más de 50 ciudades europeas. El llamamiento fue asumido por el Foro Social Mundial de las Migraciones, el Encuentro Estatal de Organizaciones y el Foro Social Africano Policéntrico de Bamako/Malí. Los convocantes de la jornada estatal euro-africana por los derechos de los inmigrantes denuncian "el deterioro del estado de bienestar, así como la constante pérdida de derechos que sufre la población trabajadora en su conjunto tras años de recetas neoliberales y flexibilización laboral, por lo que se están viendo afectados los servicios públicos y la Seguridad Social, usados por el conjunto de la ciudadanía, inmigrantes y no inmigrantes". "Exigimos el pleno derecho de los

migrantes como ciudadanos y ciudadanas a una vida digna en los países de acogida y el respeto a todos sus derechos sociales, laborales y políticos, sin condicionarlos a la reciprocidad con su país de origen. También exigimos el cumplimiento de todos los convenios internacionales de protección de los Derechos Humanos (derechos civiles, políticos, sociales, económicos y culturales, derecho a la paz y al medio ambiente, derecho al asilo y al refugio)". La plataforma de inmigrantes exige "que tanto el gobierno como las administraciones autonómicas y locales, basándose en el principio de solidaridad, provean oportunamente los recursos necesarios para la atención de los inmigrantes, entre otros un correcto funcionamiento de los centros de acogida y de menores. Pedimos, en especial, que se ocupen adecuadamente de los inmigrantes procedentes de África, obligados a jugarse la vida por impedirles acceder a medios de transporte seguros y ejercer su derecho a circular libremente como lo hacen los ciudadanos europeos por todo el mundo".

Perquè Ca Revolta continue oberta!

Ca Revolta ha fet una crida per a col·laborar i consolidar un projecte que s'ha demostrat útil

Mati Senís

En octubre, Ca Revolta ha complit sis anys. Qualsevol observador de la realitat social és coneixedor de les activitats d'aquesta entitat, que han impulsat la vida sociocultural de la ciutat de València des de pressupòsits progressistes i alternatius a la més que mediocre oferta institucional. Des de Ca Revolta es reconeix que l'èxit rau sobretot en "la participació i el suport de molta gent i molts col·lectius", que han entès els múltiples usos d'aquests espais de trobada ampli i divers, que és capaç de produir nombroses activitats i projectes culturals i d'interès cívic. Com assenyala un assidu, "Ca Revolta s'ha convertit en un espai de convivència obert i plural, on la solidaritat i el bon rotllo creen un ambient agradable que convida a compartir moltes coses".

Sis anys construint ciutat

Els sis anys del col·lectiu han estat apassionants, amb multitud d'iniciatives, sempre amb l'objectiu de construir un projecte útil i d'interès comunitari. No obstant això, el camí de Ca Revolta ha tingut les seues ombres, provocades per la incomprensió de l'Ajuntament de València que, des de la mateixa constitució d'aquesta, en va dificultar el funcio-

nament normalitzat. Després d'haver resolt totes les exigències del govern municipal —relacionades amb l'adequació de les instal·lacions—, la prohibició expressa de la corporació per a utilitzar una part de l'espai de Ca Revolta —habilitat per a activitats d'oci i que subministra una font imprescindible d'autofinançament— ha portat l'associació a una situació econòmica quasi agònica. Avui, la continuïtat de Ca Revolta està en perill per la negativa municipal a deixar desenvolupar el projecte en condicions de normalitzat.

El viatge cap a Ítaca necessita embarcacions sòlides. Ca Revolta és hui una nau amb molts i decidits viatgers i viatgeres a la qual no frena el mar embravint ni les tempestes naturals, sempre que pugui seguir remant.

Ca Revolta ha fet una crida per a col·laborar i consolidar un projecte que s'ha demostrat útil per a compartir anhels utòpics i projectes socials i culturals d'interès, per a transformar relacions, combatre les injustícies i reivindicar una altra manera de viure en una ciutat més solidària d'un país sobirà en un món millor. Fer-se amics o amigues de Ca Revolta i col·laborar econòmicament per superar el dèficit és una decisió que sens dubte contribuirà a mantindre i fer reviscolar aquest espai tan necessari en la ciutat.

Divinas palabras

José Antonio Antón Valero

El gasto que generó la visita del Papa católico a Valencia, en julio de 2006, será difícil de evaluar en toda su envergadura: sólo el Ayuntamiento reconoce 2,36 millones de euros. Las supuestas "aportaciones" de la empresa privada deberían sonrojarse a la propia feligresía: ¿cómo puede aceptar la Iglesia un gasto y boato tan supino sin renunciar en beneficio de "los pobres"? La Generalitat se ha comportado como una administración confesional al servicio de los intereses de grupos católicos, los más fundamentalistas y reaccionarios, Opus Dei, Legionarios de Cristo, Kikos..., que utilizaron el espacio público de la ciudad de Valencia para su uso particular. Por otro lado, la energía crítica de la oposición tampoco resultó muy combativa, aunque la ciudadanía respondió con la campaña *Jo no t'espere*.

Recientemente, las palabras de Benedicto XVI en su visita a Baviera, han causado protestas del mundo musulmán, por la vinculación que estableció entre Islam y uso de la violencia. Días después, José María Aznar dijo en Washington que los musulmanes no le habían pedido perdón por conquistar España y que existía una guerra en la que "atacaron ellos... O ellos o nosotros", en el más puro estilo del *far-west*.

La cosa viene de lejos. Edward Said ya mostró las raíces profundas de incomprensión entre un Occidente cristiano y un Oriente en el que la religión y cultura musulmana tienen un papel trascendental.

La cita sobre la *yihad* y Mahoma esgrimida por el Sumo Pontífice está descontextualizada y reinterpretada de forma interesada, para sugerir una identidad entre Islam, irracionalidad y violencia. En un gesto de humildad autocrítica, Ratzinger podría haber recordado las piras humanas promovidas por la Inquisición, las expulsiones masivas de judíos y moriscos, el apoyo de la Iglesia al colonialismo y la trata de esclavos o la no beligerancia del Vaticano contra el fascismo y el nazismo.

Las declaraciones aludidas encaban muy bien en la geopolítica mundial de los neoconservadores estadounidenses, empeñados en enfrentar los potentes bloques económico-militares del Norte con los países emergentes del Sur, cuyas élites se encuentran en disputa. Pero la globalización injusta, impuesta por el club de los ricos —G-8, FMI, OMC...—, se encuentra anclada con sofisticados mecanismos de seducción —mediática, consumista, de ocio, educativa— o burda imposición propagandística, para conseguir la homogeneización sesgada del

modelo hegemónico anglo-estadounidense.

Una reordenación de este sistema-mundo, convenientemente vigilada y tutelada por los poderosos, obliga a desactivar, neutralizar o eliminar las amenazas percibidas por las grandes corporaciones que mueven los hilos de los negocios del armamento, la droga, la energía... Y en todo ello es fundamental la *guerra ideológica*, con ideas, imágenes y palabras. Hay que legitimar invasiones, explicar que primero se destruyen países y luego se aparenta que se reconstruyen. Se derrocan dictadores y luego se sitúan gobiernos de paja, se impone la paz y se potencian guerras civiles y enfrentamientos internos. Hay que mostrar al enemigo como un demonio con el que no es posible negociar, peligroso para la humanidad y al que se debe destruir. Frente a él se pretende imponer el modelo de vida occidental, adornado con una democracia pura y cristalina, con sus sistemas políticos, modelos culturales, de desarrollo y valores, pretendidamente universalizables.

En esta guerra sucia siempre gana quien controla más recursos y más industrias culturales: agencias de prensa, periódicos, radios, cadenas televisivas, Internet, cine, editoriales...

Pero para poder presentar el mensaje, sigue siendo necesario algo o alguien que legitime este mensaje. Y quién mejor y más útil —la historia se repite— que la máxima autoridad católica. Enfrentar religiones supone enfrentar modelos socio-culturales, especialmente en el caso del Islam. Disputar en el terreno de las creencias, es no reconocer que vivimos en sociedades multiculturales y diversas. Si se proclama que se posee la Verdad se puede acabar material y moralmente por encima del Otro, que está equivocado. Eso supone negar la validez de la experiencia histórica y cultural de otras sociedades, que también han hecho aportaciones a la historia de la Humanidad.

Si el Vaticano considera que sus palabras —¿divinas?— ayudan a mejorar la convivencia en las sociedades de acogida entre cristianos y musulmanes —muchos de nuestros inmigrantes—, entre las relaciones entre Oriente y Occidente, quizás debería escuchar las voces acalladas de su propia Iglesia —como los teólogos de la liberación—, que piden el cese de las hostilidades contra al Islam y el compromiso decidido por los pobres, sean estos católicos o no.

ENXARXATS

Joan Cortés

Festes, festes i més festes

http://eltirant.net/Hiper_Festes_Festes.htm

A l'estiu, el cos transpira festa. Les cèl·lules ballen, les neurones riuen i, fins i tot, la pell s'estira i recorda bells instants. Quantes voltes ens ha passat que sabem quan se celebra un esdeveniment important a Madrid o a Sevilla i ignorem per què sona música de cercavila als pobles veïns? Un web per a fer escapades de pocs dies mal comptats, fugir de la monotonia diària i l'abúlia intransferible i fer amics en àpats de mos redó. Torneu, eh?.

Territori, urbanisme i medi ambient

<http://especuladors.blocat.com/>

En tot el nostre territori proliferen PAIs i intervencions urbanístiques impulsades per foscos interessos especulatiu indígenes i forans, beneïdes per una crisi generalitzada i endèmica del sector agrari, aplaudides per qui confon progrés i benestar amb oceans de formigó i selves de rajola i desitjades per polítics miops incapaces de planificar unes ciutats per als seus ciutadans i ciutadanes. Caldrà fugir a les antípodes o instal·lar-se a l'espació espacial?.

FE D'ERRATES 194

En la pàgina 3 de l'anterior edició (ALLIOLI núm.196), sobre l'Estatut del Professorat, on diu "no és per a tot el professorat, només poden percebre'l els càrrecs directius i la direcció del departament", hauria de dir: "no és per a tot el professorat. També és compatible amb la percepció del complement per l'exercici de càrrecs directius i la direcció de Departament".

LLIBRE DEL MES

Per a canviar de 'xip' a l'aula**L'aigua, un bé escàs**

M. Guadalupe Palau, J. Ramon Torres
Premi Baldori Reixac 2004
Tàndem, València 2005. 88 pàg.

No és un llibre de text encara que hi podreu trobar materials de consulta. El volum conté una base documental sobre el riu Xúquer, la pantanada (1982) i altres riuades, la fauna i flora de la Murta d'Alzira, els sistemes de reg tradicionals al País Valencià, a més d'una extensa bibliografia sobre l'aigua. No és tampoc un llibre d'activitats encara que hi ha seqüències didàctiques completes per a treballar els aspectes esmentats. Les activitats s'hi organitzen en unitats coherents per a ser usades a l'aula encara que els autors són partidaris que cadascú adapte les propostes a la seua realitat particular. Per a trencar amb la proletarització del professorat, afirmen, cal que els ensenyants siguin autors del seu currículum i no ser suplantats per un llibre.

Els autors, companys del Sindicat, ens ofereixen una mostra de com enfocar el currículum des d'una perspectiva ben distinta a la dominant en els llibres de text. Ramon i Lupe ens inviten a trencar amb la cotilla curricular del llibre de text i ens proposen tenir l'orgull necessari per no convertir-nos en peces d'un sistema productiu que limita la tasca de l'ensenyant a una funció d'operari educador. Més enllà de les intencions del neoliberalisme, inviten els educadors i les educadores a ser agents socials destinats a despertar en l'alumnat la consciència cívica i la ciutadania responsable.

NATURA VALENCIANA

Bolets comestibles

Joan V. Pérez Albero

Des de temps antic, el ser humà ha après a separar els fongs que són comestibles dels que no ho són i a classificar els primers pel seu valor culinari o gastronòmic.

Els bolets, carpòfors dels fongs, cal considerar-los més condiments que no aliments. Contenen molta aigua —més del 80%—, una acceptable quantitat de proteïnes —al voltant del 5%—, a més de lípids i sals minerals en menor proporció. Però com que són molt difícils de digerir, perden el seu poder com a aliments perquè l'organisme només els aprofita molt parcialment. L'apreciació dels bolets va lligada a factors culturals, personals, d'accessibilitat i, sobretot, facilitat d'identificació.

Tal vegada, els fongs comestibles espontanis més coneguts a les nostres comarques són les del gènere *Lactarius*, els preuats rovellons (*L. deliciosus*) i els esclata-sangs (*L. sanguifluus*). Els bolets del gènere *Lactarius* són els més buscats pels boletaires que a la tardor envaeixen cistella en mà les nostres muntanyes però menyspreen, per desconeixement, altres espècies de més valor gastronòmic, com ara les girgoles de panical (*Pleurotus eringii*), els ceps (*Boletus edulis*), els rossinyols (*Cantharellus cibarius*) o les múrgoles (*Morchella rotunda*), per citar-ne alguns exemples.

La majoria dels bolets es consumeixen cuinats encara que hi ha algunes espècies que crues és com millor se n'aprecia el sabor; és el cas de l'ou de reig (*Amanita caesarea*). Hi ha d'altres respecte als quals cal anar amb compte. Per exemple, entre els de tinta, el *Coprinus atramentarius*, classificat com a bon comestible, és incompatible totalment amb l'alcohol i alguns medicaments. Si s'ingereix alcohol vint-i-quatre hores abans o després d'haver-lo tastat es provoca una síndrome caracteritzada per taquicàrdies, febre, trastorns gastrointestinals, faves a la pell, que poden durar un parell de dies.

Ens trobem davant d'un món, el dels fongs, ple de misteris encara per descobrir malgrat els avanços científics. És per això que el criteri bàsic per a evitar intoxicacions per ingestió de bolets és consumir únicament aquells que sabem amb tota certesa de quina espècie són, i rebutjar tots aquells que ens provoquen qualsevol dubte.

Casa Museu Miguel Hernández

http://www.miguelhernandezvirtual.com/casa_museo/casamuseo.htm

Miguel Hernández és un poeta que hauria de simbolitzar la recuperació de la memòria història al País Valencià. Una anècdota: quan Pablo Neruda li oferí d'anar a Madrid per integrar-se en els cercles literaris, Miguel li va replicar "hi ha ramats de què ocupar-me?". Fou un poeta humil que llegia els seus versos al vent i que va assumir un compromís polític en una època convulsada i tràgica. Els vencedors no li perdonaren mai que combatera amb els seus poemes a camp obert.

Ara va de bo

<http://tripartitvalencia.blocat.com/>

El desgast del partit en el govern de la Generalitat Valenciana i el tomb polític esdevingut a Madrid, han fet florir de nou les esperances per un esperat canvi polític al País Valencià. Però el partit dels socialistes valencians comptarà amb els vots suficients per guanyar les eleccions? Aquest dilema està suscitant la construcció d'aliances entre formacions polítiques diverses per constituir la frontissa al Parlament valencià i garantir així la governabilitat d'opcions polítiques progressistes i d'esquerra. Algú en dona més? Adjudicat!

Presentaci del documental: Canviar l'escola amb Freinet

Dimecres, 8 de novembre - 18,30 hores

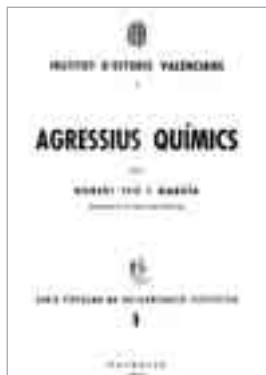
Aula Magna de la Facultat de Filosofia i Ciències de l'Educació de la Universitat de València.

(Av. Blasco Ibáñez, 30. València)

Un documental de Jaume Mart nez Bonafó, patrocinat per: Federació d'MRP del País Valencià, Escola de Magisteri Ausiàs March de València (UV), Facultat de Filosofia i Ciències de l'Educació (UV), Servei de Formació Permanent de la Universitat de València, Ajuntament de Picanya, Fundació Enric Soler i Godes de Castell, Escola Sindical de Formació Melchor Botella (STIEPV-UV).

ESCRITS

ESCRIT AHIR

Divulgació científica en valencià (1936-1939)

Ferran Pastor

Fa uns anys aquest Sindicat organitzava un acte públic a la Universitat de València per a commemorar el 25è aniversari de l'edició dels textos escolars *Veles i Vents* i *El llibre de Pau*. Paco Navarro, promotor de l'acte, m'avisà que un dels parlaments el faria Alfred Ramos, un històric del valencianisme escolar. Coneixia personalment a Alfred, que m'havia explicat alguns aspectes de la seua trajectòria intel·lectual.

Alfred simbolitza la generació d'aquells mestres joves i combatius de quan jo estudiava EGB, en plena Transició. Gràcies al seu parlament em vaig assabentar d'una fita de la normalització cultural durant la Guerra d'Espanya, la publicació per la Conselleria de Cultura del Consell Provincial de València, nom que rebia la Diputació durant la guerra, d'una *Ortografia Valenciana* i d'uns contes per a infants. És molt probable que aquests textos siguen les primeres edicions amb vocació d'ensenyar la llengua a la població escolar a càrrec d'una institució pública del nostre país.

L'Alfred també va nomenar de passada la tasca que durant la guerra va desenvolupar l'Institut d'Estudis Valencians (IEV). Arran aquesta notícia, em va envair una sensació d'ignorància de la qual no vaig poder guarir-me fins que no vaig trobar un extens treball sobre el tema, de més de 70 pàgines, a cura de Ricard Blasco: "El valencianisme cultural durant la guerra civil", publicat en el núm. 1/2 de la revista *L'Espill*.

L'amic Bernat, llibreter de vell a L'Auca, de València, em va acabar de redimir de la meua incultura sobre l'edició en valencià en aquells anys i em va mostrar uns quants exemplars de llibres català, tots de caràcter acadèmic, editats per l'IEV: *Un enterament prehistòric al Barranc del Cinc* (Alcoi), de Camil Visedo i Moltó; *Estudis d'art originari. Els insectes en l'art quaternari*, de M. Vidal i López; *Breus notes sobre el poblat ibèric de Sant Miquel de Lliria*, de Domènec Fletxer Valls; *Col·lecció de treballs del P.J. Furgús sobre prehistòria valenciana*; *El castellet del Porquet*, d'Isidre Ballester Tormo; *El florí d'Or d'Aragó*, de Felip Mateu i Llopis.

La portada del llibret de divulgació *Agressius Químics*, de Robert Feo i Garcia, membre de la Secció de Ciències de l'IEV il·lustra ben bé l'ambició normalitzadora d'aquells valencianistes republicans.

ESCRIT AVUI

La pantalla amiga? Nens i adolescents davant el nou entorn audiovisual

J. Fernández Cavia
Arola. Tarragona 2005. 194 pàgs.

Mitjans, oci, infància i adolescència han modificat substancialment les seues relacions. De fet, les experiències amb els mitjans no s'assemblen gens a les d'un passat recent. Acompanyar i guiar xiquets i joves en els nous entorns i aconseguir que esdevinguen consumidors crítics i actius és l'objectiu d'aquesta obra.

Moros i Cristians, una festa

Albert Alcaraz i Santonja
Bullent. Picanya 2006. 206 pàgs.

Editat a tot color, el volum fa una panoràmica sobre la festa més popular del País Valencià —per nombre de celebracions i de participants—. L'autor repassa alguns dels principals eixos de la festa: música, actes, filaes, ambaixades, gastronomia..., amb una informació útil sobre les celebracions en distintes poblacions.

Educar en Comunicació

Carmen Marfà (realització i edició)
Aula Mèdia. Barcelona 2006. DVD

Reportatge on es desgranen els principals aspectes de l'Educació en Comunicació: la necessitat d'implementar-la; els seus avantatges educatius; la seua energia innovadora; la motivació que suscita entre l'alumnat; la seua situació en el currículum o les propostes per a la seua introducció en tots els nivells educatius.

Perlas, patrañas y trapacerías en los medios de comunicación

Pascual Serrano
El Viejo Topo. Barcelona 2005. 212 pàgs.

En un exercici de ciutadania crítica l'autor ens presenta un bon grapat de disbarats, falòrnies i trapalleries pronunciades per líders polítics i publicats als mitjans de comunicació en els últims anys. Educació, racisme, conflictes laborals, pobresa, emigració, gènere o monarquia són alguns dels blocs en què s'agrupen.

Foucault para todos

C. Horrocks, Z. Jevtic
Paidós. Barcelona 2006. 176 pàgs.

L'obra de Foucault ha estat considerada com "l'esdeveniment més important del pensament" del segle XX. Aquesta edició amb format de còmic, divulgativa i pedagògica, mostra la triple faceta del filòsof, historiador i activista polític, i explora críticament alguns dels nuclis més significatius del seu pensament transgressor.

Pedagogía de la convivencia

Xesús R. Jares
Graó. Barcelona 2006. 175 pàgs.

Educar per a la convivència des de la democràcia és possible i necessari, segons aquest professor de Didàctica, el qual parteix de la seua experiència reflexiva en la recerca i la intervenció en diferents contextos educatius. El text indaga en els marcs de la pedagogia de la convivència i també aporta propostes i experiències.

El professor

Frank McCourt
Bromera. Alzira 2006. 319 pàgs.

Premi Pulitzer per *Les cendres d'Àngela*, l'autor ens conta en primera persona les tres dècades en què va ser professor de llengua i literatura a un institut de Nova York. Més que un didacta, McCourt és un ensenyant intuitiu que rescata anècdotes, conflictes i situacions quotidianes a les aules per a fer un sincer homenatge a tots els docents.

Llengua, escola i immigració: un debat obert

I. Vila, C. Siqués, T. Roig
Graó. Barcelona 2006. 173 pàgs.

Anàlisi de les possibilitats de promoure un bon coneixement de català a tot l'alumnat en finalitzar l'educació obligatòria per part dels sistemes educatius de Catalunya, les Illes Balears i el País Valencià. L'estudi considera especialment l'augment de l'heterogeneïtat identitària, lingüística, religiosa, cultural i ètnica.

Taller de textos. Leer, escribir y comentar en el aula

Daniel Cassany
Paidós. Barcelona 2006. 187 pàgs.

Dirigit al professorat de qualsevol disciplina, sobretot de Secundària i Universitat, el llibre ofereix recursos per a fomentar la comprensió i la producció de textos. Daniel Cassany, l'autor de *Descriure escriure*, proposa ara que cal aprendre a dominar els escrits de cada disciplina per a arribar a ser un bon professional.

Escola Valenciana i societat sostenible

"Cal deixar clar que quan parlem de desenvolupament sostenible ens estem referint a aquell desenvolupament humà (econòmic, social i cultural) centrat en les persones, el qual permet satisfer les necessitats de la generació actual sense impedir que les generacions futures puguin també satisfer plenament les seues pròpies necessitats. Per a aconseguir-ho cal que l'irrenunciable desenvolupament humà, es faça sense degradar el medi ambient, és a dir, de manera mediambientalment sostenible, ja que tot el desenvolupament depén, en última instància, del medi ambient".

"L'educació, com a component fonamental del desenvolupament humà, és un dret humà, és un dret universal que ha de capacitar els individus i les comunitats per a un desenvolupament sostenible. Aquesta ha d'integrar coneixements, tècniques, valors i actituds, i ha de convertir cada oportunitat en una experiència educativa que ajude a aconseguir societats que siguen a la vegada més humanes i més sostenibles". Extret del manifest *Escola Valenciana i societat sostenible*.

Avançar cap a la societat sostenible

Entre el 5 i el 8 de desembre, el IV Congrés d'Escola Valenciana, reflexionarà sobre les alternatives a la destrucció del territori

"És prioritari treballar per la societat sostenible: el País Valencià està molt lluny de comptar amb l'atenció adequada, i la destrucció del territori arriba a límits inimaginables fa uns anys. És inacceptable que ens conviden a fer educació mediambiental a les escoles per després contribuir des del poder polític i econòmic a la destrucció del nostre medi ambient". Amb aquestes afirmacions, Diego Gómez, president d'Escola Valenciana (EV), presentava el dens repertori d'activitats que tindran el seu punt culminant la primera setmana de desembre, amb la celebració del IV congrés de l'entitat, sota el lema "Escola valenciana i societat sostenible".

El congrés compta amb l'adhesió i el suport de vora de 50 entitats cíviques, sindicals i polítiques, entre elles les universitats de Castelló, València i Alacant, Acadèmia Valenciana de la Llengua, Institut Interuniversitari de Filologia Valenciana, Associació Valenciana d'Educació Ambiental i Desenvolupament Sostenible, Acció Ecologista-Agró, Fundació Jaume Bofill, cooperativa Consum, Caixa del Mediterrani, Caixa Popular, Intersindical Valenciana, CCOO, UGT, FAPA-València, EUPV, Els Verds-Esquerra Ecologista, Els Verds del PV, els col·lectius Salvem el Botànic o Xúquer Viu i una llarga llista d'organitzacions ecologistes i de defensa del medi ambient de les distintes comarques, moltes d'elles integrades en la plataforma Compromís pel Territori.

El congrés tindrà un àmbit d'acció ampli, atés que "ara EV es presenta com un moviment global amb especial incidència en el

món educatiu però també social", explica Diego Gómez. Per aquest motiu, a més dels vessants pedagògic i acadèmic, s'hi potenciarà la dimensió social, amb un ambiciós programa d'activitats prèvies que se celebraran d'octubre a desembre.

Societat sostenible i llengua

"L'escola valenciana, arrelada al medi natural, cultural i social, ha de conèixer-lo per tal de desenvolupar una tasca renovadora en un moment de canvis accelerats en tots els àmbits de la societat". "Pel que fa al territori", prossegueix el president d'EV, "els canvis suposen en molts casos la destrucció irreversible amb greus conseqüències per a la preservació del medi ambient i per a la conservació del patrimoni natural. Per a educar en els principis i valors que fomentem, cal reflexionar amb profunditat sobre la situació actual i el futur immediat del nostre territori. Això també implica atendre la interrelació entre medi i llengua, perquè quan s'empobreix el medi ambient i la relació de les persones amb ell, s'empobreix també el llenguatge que designa i expressa eixes relacions".

Per la seua banda, Carme Miquel, presidenta d'EV, mestra, escriptora i columnista d'ALLIOLI, va presentar el programa d'actes previs al congrés. Miquel va acusar la Conselleria de Medi Ambient de "fer un ús pervers del terme 'sostenibilitat' i va negar que el mot puga estendre's al "golf sostenible" o a l'"urbanisme sostenible". Segons ella, 'sostenible' només pot aplicar-se "al desenvolupament humà que arriba a tots

sense consumir el que necessiten les generacions futures. La construcció d'un camp de golf destrueix tota la biodiversitat existent prèviament, de la qual ja no gaudiran les generacions futures. A més, representa una excusa per desenvolupar un urbanisme depredador posterior".

L'escriptora va recordar la celebració de la Dècada de l'Educació per al Desenvolupament Sostenible, promulgada per Nacions Unides entre 2005 i 2014, "per a integrar el desenvolupament sostenible en el sistema d'ensenyament a tots els nivells". Tanmateix, va denunciar Carme Miquel, "els centres educatius esperen encara de l'administració educativa alguna comunicació sobre el tema".

Programa dens

Durant els tres mesos previs a la celebració del congrés, els organitzadors han preparat un bon nombre d'activitats preparatòries, exposicions, itineraris, actes reivindicatius o cursos d'extensió universitària. Entre aquestes activitats destaca la presentació, en novembre, del *Llibre Verd del Territori Valencià*, editat per EV, que presenta un diagnòstic sobre la situació ambiental del territori valencià. En l'edició han participat diferents professionals especialistes de prestigi. El Congrés Escola valenciana i societat sostenible se celebrarà entre el 5 i el 8 de desembre a la Facultat d'Informàtica de la Universitat Politècnica de València. Més informació i inscripcions: telèfon 653189366 i www.fev.org/congres